

БЮЛЕТЕНЬ ПРОВІДУ ОУН

Ч. 3 (6). 1970

ЗА РЕВОЛЮЦІОНІЗАЦІЮ КАДРІВ!

Доводиться ствердити, що деяка частина старших кадрів ОУН за кордоном занадто зосередила свою увагу на побутові справи, призабувши про свої основні завдання. Це не означає, що ми хочемо залучити всі наші кадри в революційну дію, проте мусимо пам'ятати, що головним стрижнем наших закордонних завдань є революційні дії й акції.

Як відомо, проросійський фронт проходить майже по черзі усі народи. За російські ідеї змагається і деяка частина вільного людства, а зокрема збаламучена молодь. Вона, напр., демонструє проти війни у В'єтнамі чи Камбоджії, але зовсім не реагує на московську агресію і тиранію, не протестує, напр., проти ув'язнення українських письменників чи працівників Українського Червоного Хреста з УПА. Все це наявно свідчить про ідейний розклад частини західного суспільства, тому не дивно, що американські студенти – свідомо чи несвідомо – борються за перемогу російських ідей, а тим самим виступають проти своїх власних національних інтересів. Війна у В'єтнамі та її поширення на Камбоджю – не є колоніальною війною США, як дехто твердить, бо від років північно-в'єтнамські війська атакують із своїх баз Південний В'єтнам.

Приявність російської воєнної флотії на Середземному морі й загроза відтяти постачання пального із Середнього Сходу вільній частині Європи – власне є фактором колоніальної політики. На жаль, це не викликає протидії публічної opinio. Отже, виникає питання, чому в США, де живе біля 20 мільйонів людей, що походять з-поза залізної заслони, не протестують проти Росії і її загарбницьких дій?

Відповідь проста: Президент США не висунув проблеми визволення уявлених Росією народів, як ось України, Білорусії, Мадярщини, Кавказу, Чехії, Словаччини і т. д., отже, немає прямого поштовху до антиросійської акції. Якби президент США заявив, що Сполучені Штати Америки підіймають прапор боротьби за визволення усіх поневолених в СРСР і в його сателітних країнах народів та пов'язав свою дію з Камбоджією, тоді сотні тисяч демонстрантів з'явилися б на вулицях міст на захист його дії в Камбоджії. Коли ж США обмежуються лише переферійними війнами і не мають проєкції універсального визволення поневолених в російській імперії націй, то не дивно, що вони /США/ не можуть розворушити своїх громадян до демонстрацій у користь політики, яку веде їх уряд, а особливо тих громадян, що походять з-поза залізної заслони! Але й це не виправдує нашої пасивності на цьому відтинку.

Це велика наша хиба, що ми не використовуємо нагод висунути українську справу на широкий публічний форум. Наприклад, існує постійна необхідність спільно з антикомуністичними і антиросійськими колами вільних народів демонструвати за наші ідеї, а це означає, що коли доцільно дати підтримку президентові США у його рішучій акції, то під час демонстрацій треба нести наші транспаренти і роздавати листівки, напр., такого змісту: – "Без розвалу російської імперії немає перемоги у В'єтнамі!" "Без УССД немає миру в світі!" Словом, такі демонстрації треба пов'язувати з нашою політично-визвольною концепцією. Що більше, треба викорис-

тати навіть демонстрації типу маршу "пацифістів" на Вашингтон, до якого можуть включитися групи наших ідейних фанатичних демонстрантів з відповідними транспарентами, як ось: За незалежну Україну! Геть з російською імперією, хай живе ОУН, АБН! Хай живе УССД! До того ж - масово роздавати наші летючки. Така дія була б діаметрально протиставною до мети демонстрації "пацифістів".

Таким способом можна викликати хаос, дезорієнтацію, і якоюсь мірою використати демонстрацію "пацифістів" на нашу користь. В такій акції повинні брати участь наші молоді революціонери, що готові захищати свій прапор навіть ризиком свого життя! Адже можна нагло, несподівано, розгорнути синьо-жовтий прапор, а поруч нього наші транспаренти, які підтримували б нашу політично-визвольну концепцію. Але коли треба звести бій із проросійськими елементами за наш прапор, то він мусить бути гідний - бій революціонерів!

В засаді, ми не проповідуємо жодних мирних демонстрацій, типу свідків Єгови, які носять транспаренти і роздають на вулицях міст свої заклики. Це нам чуже! Демонстрація, яка не має спрямованого вістря проти ворога /московсько-большевицьких амбасад тощо/, не дає властивого успіху! Там, де немає большевицьких амбасад, можна знайти льокалі проросійської чи комуністичної газети, компартії чи інших советських установ, або пам'ятники російської адорації на Заході... "Мирні" демонстрації по містах, де є большевицькі амбасади, це анахронізм, отже не відповідають ні нашим завданням, ні вимогам часу. Тому нема сенсу і шкода зусиль стягати наших людей на "поважну" і "спокійну" демонстрацію! Маємо вже чималий досвід, щоб зробити висновки, якого типу демонстрації треба організувати в різних країнах нашого поселення.

Публікування декларацій чи вручення протестів з обвинуваченням большевицьким амбасадорам - теж не можуть заступити правдивої дії. Оскарження революціонери вручають революційним чином! Коли ж деяка частина старших кадрів уже не здібна до такого роду чинів, то вона мусить дати місце молодим кадрам, які пристосуються до ритму доби!

Адже бачимо, як ізраїльські й арабські революціонери поривають літаки своїх ворогів і висаджують їх у повітря! А кубинські авантюристи примушують капітанів літаків приземлюватися на Кубі! Не інакше поступають південно-американські ребельянти, які поривають американських чи розстрілюють німецьких амбасадорів! А наша молодь мовчить! Варто б пригадати ще й методи боротьби альжирців за їхню свободу і незалежність.

Один з наших молодих професорів в Канаді сказав: "Час атентатів минув!" Це правда, коли мова про нас. Але він призабув, що таким ствердженням сам собі виготував акт обвинувачення, бо атентати завжди чинила молодь, передусім молодь! Він /цей молодий професор в Канаді/ вимагає від старшої генерації революційних чинів, які фактично були змістом життя цієї генерації.

Тепер прийшов час на випробування нашої молоді, яка мусить власними чинами задокументувати свій патріотизм і революційність. Тому ставимо питання: Де аналогічні до арабських, ізраїльських чи червоно-кубинських революціонерів чини нашої молоді? Старша генерація революціонерів не забороняє нашій молоді модерного типу революційних дій, навпаки - схвалює їх і підбадьорює її!

Отже, чекаємо на чини нашої молоді генерації; чекаємо на провідних молодих людей, які були б готові перебрати редагування наших часописів, вести нашу політично-визвольну працю за таку саму заробітню платню, як це роблять речники старшої генерації революціонерів!

Чекаємо на революційні чини нашої молоді, на тих, які матимуть відвагу піти нелегальними шляхами в Україну; словом - чекаємо і за кордоном на молодих революціонерів типу Лемика, Біласа і Данилишина!

Не слухним є твердження, що речники старшої генерації революціонерів не мали жодних особистих перспектив, себто - не мали

спроможности розбудувати своє особисте життя так, щоб жити нормально й заможнo, тому зосередили свою увагу на працю для загально-національного добра. Напевно кожен із них був не менш талановитим, ніж його ровесник з опортуністичного табору! Багато з опортуністів у їх віці стали професорами університетів, інші розбудували свої підприємства, а ще інші влаштувалися на інтратну працю в чужих. Але вони, як революціонери, почали піонерську роботу для загально-національного добра і сьогодні далі живуть на найнижчій ставці робітника заокеанських теренів. Це переважно генерації т. зв. тридцятників і сорокових років...

Фактично, це було найбільш героїчне покоління нашої доби, яке створило УПА, Похідні Групи, проголосило відновлення Української державности в 1941 році. Багато з цієї генерації ще й сьогодні карається по тюрмах, засланнях, концтаборах – але не кається! Це покоління Горбових, Караванських, Зарицької, Бандери, Шухевича, Турковського, Грицай, Гасина, Шелеста, Різуна, Енея і багатьох-багатьох інших. Без цього покоління не було б того, що є сьогодні в Україні, не було б УПА і революційної ОУН. Не було б і шестидесятників!

Для нашої молоді генерації за кордоном є також широке технічно-революційне поле дії. Вільний старт молодим революціонерам!

Очевидно, це не означає, що старша генерація не робить помилок, що завжди належно розцінює прагнення і підхід молоді генерації до різних питань. Але старша генерація вже здала іспит із своєї революційної готовости і не раз ризикувала своїм життям. Цілком неправильне твердження, що, мовляв, "атентати, риск і революційні акти – давно забулися". Якраз навпаки! Це особливо актуальні завдання нашої молоді генерації, головнo в сучасну пору. Щойно в технічно-революційній дії виявляються характери, ідейна наснага, жертвенність і готовість до боротьби нашої молоді генерації. Випробувань кадрів революційна ОУН не забула, натомість, забули деякі з тих, що претендують бути лідерами молоді, а самі не мають відваги піти на такий риск, на який ішли свого часу їхні однолітки.

Очевидно, тут мова не про усіх молодих лідерів, окремих явищ не узагальнюємо, бо знаємо, що є повні запалу, бравурні, саможертвоні молоді люди, але ті молоді націоналісти-революціонери ще чекають на політичне, ідейне і моральне "благословення" старших революціонерів.

Знаємо також, що є вже частина такої нашої молоді, яка своїми акціями і демонстраціями проявила не тільки свою ініціативу, а й показала, що вона готова на рішучу боротьбу з окупантами України і їх представниками за кордоном. Це доказ, що наша молодь має революційну наснагу, вона стихійно, бравурно, готова йти на барикади! І власне це мусять брати до уваги лідери нашої молоді.

І все ж дивно, що так мало приділяємо уваги ось хоч би таким фактам: Катря Зарицька, Галина Дідик, Одарка Гусак, Караванський і багато інших уже понад два десятки років караються в московських тюрмах і концтаборах, а наша молода генерація за кордоном не провадить рішучої акції в їх обороні, за їх звільнення, не зважаючи на те, що способів і нагод для таких акцій є дуже багато.

Хіба більше "болить" /несправедливо/ американську молодь справедлива війна у В'єтнамі чи Камбоджії, ніж нашу молодь мучеництво Катрусі Зарицької, Горбового чи Караванського?! Коли справді так, то тут щось не гаразд!

Це саме можна сказати про покарання московських убивців за смерть Бандери, Є. Коновальця, С. Петлюри та інших.

Для молоді замало видавати журнали й читати лекції, їй треба і революційної дії, технічно-революційних актів!

Бойові чини не заперечують високої моралі революціонерів. Не забуваймо, що Україна – втративши свою державність – є в постійному стані війни з окупантами. Кожний постріл у речника окупації належить до чинного спротиву окупантам, як один із засобів війни проти нього. Жоден революціонер ніколи не мав викидів сум-

ління за ліквідацію представника окупації, бо він ліквідував речника загарбників і тиранів. Вояк на фронті не має викидів сумління, коли стріляє до ворога своєї батьківщини!

Чи мали викиди сумління ірландські синфайнери, коли їм доводилось революційними методами діяти проти Англії, як наїзника? Або революціонери Пілсудського? Навряд чи Желябов, Перівська й Кибальчич мали викиди сумління, коли вбивали царя, бо це була боротьба за волю. При цьому не забуваймо, що навіть середньовічна католицька теологія виправдувала вбивство тирана! Гітлер не був "окупантом" Німеччини, але сьогодні державні достойники Федеральної Республіки і німецька католицька церква не тільки одобрюють і схвалюють атентат фон Штауфенберга на Гітлера /німця на німця/, а й відзначають цей факт урочистостями. А в нас іде боротьба проти чужонаціонального окупанта, загарбника нашої землі!

До пекучих завдань наших кадрів на чужині належить теж рішуча і невблаганна боротьба проти денаціоналізації нашої молоді.

Дехто з нашого провідного активу не звертає належної уваги на страхітливу денаціоналізаційну й асиміляційну політику у відношенні до нашої молоді, яка проходить і в частині наших католицьких та православних шкіл. Певна кількість сестер Василіянок і священників, зокрема в США, денаціоналізує нашу молодь, включно з навчанням молитви англійською мовою. Навіть американський уряд і американські соціологи у висліді глибоких дослідів комісії Фішмена /1969/ дійшли до переконання, що культурна асиміляція шкідлива для Америки, бо позбавляє її мозаїки національних культур і породжує безбатченків, тому - як протидію - рекомендують білінгвізм.

Боротьба за національно-українське виховання молоді суттєве завдання, яке зокрема мусять наголошувати СУМ, Пласт, ТУСМ, СУСТА, ЦЕСУС. Юнацтво ОУН мусить стати в авангарді бою за українськість нашої молоді та повести різку протиакцію проти американізації, англізації, германізації, еспанізації і т. п. нашого молодого покоління. Це ж бо бій за його українську душу. Він мусить бути рішучий і невблаганний проти кожного, хто хоче виховати наше молоде покоління на безбатченків-яничарів, користуючись для цього своїм церковним чи громадським авторитетом.

І власне тут особливу вимогу ставимо до СКВУ, що в першу чергу повинен підняти бій за виховання нашої молоді в українському дусі. Він мусить подбати про українські духом і мовою школи українознавства, про українські гімназії, про українські духом і мовою передшкілля, врешті про українських духом і мовою кандидатів на священників.

Згідно з постановами IV Великого Збору Організації Українських Націоналістів, СКВУ - в нашому розумінні його завдань - має боротися за українськість, за збереження і розбудову нашої духовності та експансію української культури почерез нашу еміграцію.

Закінчуючи нашу статтю, підкреслюємо, що націоналістичний актив мусить бути безкомпромісовим і безоглядним у своїй дії проти усіх денаціоналізаторів і асиміляторів.

Коли наш бій проти ворога має бути успішним, то він мусить бути успішним і на відтинку боротьби проти всілякого типу денаціоналізаторів і асиміляторів нашої молоді.

Наша молодь на чужині має бути українською молоддю, стояти в авангарді боротьби за українські ідеї у всьому світі!

Б. Вільховий

=====

Степан Осінський

УКРАЇНА І ВІЛЬНИЙ СВІТ

/Наші позиції, сугестії і вимоги/

Від Редакції:

Дуже часто наші Члени, які займаються зовнішно-політичною роботою, висловлюють побажання, щоб з'ясувати ті думки й концепції, які треба сугерувати політичним чи державним, урядовим чи парламентарним чинникам вільних націй та переконати їх по лінії практичної політичної допомоги нашій визвольній боротьбі. У цій статті з'ясовані важливіші аспекти цієї проблематики. Вона може послужити теж вишкільним матеріалом для нашого Активу, зокрема молодого, який активізується на зовнішно-політичному відтинку. Парляментаристам, військовикам, членам урядів, як теж іншим впливовим колам варто подавати з'ясовані у цій статті думки й ідеї. Автор подає теж сугестії по конкретній лінії можливої підтримки вільним світом нашої боротьби. Отримавши аргументацію правильності наших позицій, як теж практичні вимоги до вільних націй, простудіювавши їх, - наші члени, які є активні на вищому рівні зовнішно-політичної діяльності, матимуть бажаний ідейно-політичний і практично-дійовий інструктаж.

Вихідні позиції

Наша мета: відновлення Суверенної Соборної Української Держави через розвал російської імперії на національні демократичні держави поневолених націй, в етнографічних кордонах, і знищення комуністичної системи. Відновлення української державности, а через це й розвал російської імперії вносить революційні зміни на політичній карті світу. Росія втратить доступ до Середземного моря, до Близького і Середнього Сходу, до Африки, а з можливим усамостійненням Сибіру утратить теж свої позиції на азійському континенті. Геополітичне положення самостійної України, Кавказу і Туркестану має особливе значення для нового укладу політичних сил світу. Революційні антиросійські і антибольшевицькі ідеї України, її незнищений людський революційний потенціал, економічні ресурси - це складові елементи цієї виключної позиції України тепер і в майбутньому.

Наш шлях визволення: синхронізовані національно-визвольні революції і збройні повстання України та інших поневолених націй. Реальність того шляху, навіть у терористично-тоталітарній системі, підтвердили угорська революція, познанське і східно-німецьке повстання, а зокрема - повстання українських та інших політичних в'язнів у 1948-му /Воркута/ і 1953-1959 роках у різних концтаборах Сибіру і Казахстану. Хвилева поразка повстань не означає їх постійної невдачі чи нереальності, як визвольного шляху. На Заході на протязі десятиріч була квестіонована сама можливість повстання. Життя показало, що воно можливе. Тепер нам не йде про те, щоб доказати саму можливість повстання, а про можливість вдалого, успішного, переможного повстання. Неуспіх угорського і східно-німецького повстання був спричинений їхньою ізоляцією і неодноразовою подібних повстань в інших уярмлених країнах, а також неправильною орієнтацією на збройну допомогу Заходу. Замість апелювати виключно до Заходу, угорські повстанці повинні були зосередити свою увагу на пов'язанні інтересів уярмлених націй з інтересами угорського народу і не пропагувати сепаратного визволення, а тільки визволення усіх поневолених націй. Апелювати до бійців советської армії в Україні й деінде приніс би більший успіх, ніж розпачливі заклики до Заходу, який не спромігся навіть на політичну підтримку.

Нагодою для повстань може бути зовнішно-політична або внутрішньо-політична ситуація, або й обидві одночасно. Блокада Берліну, повстання у Воркуті 1948 року, смерть Сталіна, ліквідація Берії, війна на Близькому Сході, збройний зовнішній конфлікт Росії - це нагоди до повстань, якщо революційна ситуація в імперії виріє і народи будуть підготовані політично та психо-морально до революційного виступу, спонтанного чи організованого. Тому необхідно проводити довгі роки систематичну ідейно-політичну і дійову

революціонізацію широких народних мас, щоб таким способом створити внутрішню революційну ситуацію готовості, використати сприятливу нагоду, або створити психоморальні передумови для власнопідметного революційного виступу. Час вибуху національного повстання не можливо передбачити, ані визначити компонентів ситуації. Потенції душі людини і нації не можна вбрати в жодні фаталістичні чи раціонально викалькульовані закономірності. Національно-визвольні повстання в минулому не були раціонально викалькульовані, приходили у висліді зусильної підготовчої боротьби багатогранного типу, зокрема ідейно-політичної мобілізації народу і нагромадження революційної динаміки та її кипіння. Тим більше за тоталітарно-терористичного режиму фронтальний і всебічний тиск окупанта на усі царини життя, і кожну людину зокрема, викликає реакцію - спротив усіх уявлених членів поневоленої нації. Через закумуляовану ненависть, систематичний пасивний спротив і паралельні, все більше ступеновані, активні виступи визріває пригожа ситуація для всенациональної експлозії. Нагоду не завжди можна передбачити. Вона може бути створена теж власнопідметним революційно-визвольним рухом України.

Території Сибіру, Туркестану, Кавказу - особливо пригожі для повстанських дій, бо там є мільйонові маси українців, високо національно й політично свідомих, що їх депортовано з України. Отже, елемент зокрема придатний для революційних дій. Політична мобілізація українців і членів інших поневолених націй, що перебувають у цих країнах - має бути у пляні нашої психологічної війни.

Можливий спонтанний вибух не означає, що він необрахований, це виладується сконцентрована, закумуляована революційна потенція, що її допомагали нагромаджувати своєю дією провідні політичні й культурні революційні елементи, які не мусять бути оформлені в підпільно-революційній - за дотеперішнім зразком - визвольній організації. Факт прихвності провідних кадрів революції не є і не може бути заперечений відсутністю старого формою зразка підпільної організації. Провідні кадри революції - політичні і військові - існують незалежно від питання: можливо чи не можливо оформити їх в старого типу підпільній організації. У розгарі боротьби провідні елементи революції - мілітарні і політичні - згуртовуються в організовані форми під захистом своєї збройної сили.

У терористичній системі революційна організація обмежується таким оформленням із трьох елементів: а/ ідейна єдність її кадрів, б/ єдність політичних напрямних дії, в/ технічно-організаційні зв'язки, які мають послужити для успішної реалізації завдань точок "а" і "б".

Вийшовши з нашої концепції визвольної революції, в якій кладемо ставку не на палатний переворот преторіанів або змову, що мали б вирішити успішність нашої національно-визвольної революції, а тільки на боротьбу цілого народу, себто масову боротьбу, приходимо до висновку, що технічно-організаційні зв'язки не є вирішальними. У гру входить розбудова національно-політичної й динамічної свідомості та власнопідметности широких мас, а разом з тим і наголошування наступальних масових акцій. Вказівки для організування таких акцій зайво конспірувати, коли широкі маси беруть у них участь. Саме тому існує необхідність мати незалежні технологічні засоби для організування боротьби і передавання /трансмисії/ вказівок-напрямних. Переданий через радіостанцію опис тієї чи іншої акції, напр., в Новочеркаську з 1964 року, це вказівка для дії інших осередків в Україні чи деінде. Навіть опис демонстрації нашої молоді під большевицькими амбасадами, переданий в Україну чи Туркестан, даватиме стимул для модифікованої, але аналогічної форми дії в Києві чи Ташкенті. Молодь в Україні технологічно вишколаена і це не випадок, що сотні радіоаматорів, які трансмітували закордонні радіопередавання на своїх власних трансміторах, були арештовані в Україні, очевидно, як "повітряні жулігани".

Власне, це вистачаючі точки зацепу й тут не конечна організаційна мережа, бо це доба заавансованого технологічного прогресу. Тепер йде про заходи в напрямі психо-морального, політичного та ідейного революціонізування усіх прошарків суспільства, диференціюючи психо-політичну війну відносно різних елементів понево-

лених народів: а/ молоді, б/ членів советської армії, в/ членів комсомолу, г/ культурних працівників, ґ/ технократів, д/ робітників, е/ колгоспників, є/ наукових робітників, з/ членів компартії, ж/ членів державної адміністрації і т. д.

Протилежності в середині московсько-большевицької імперії зростатимуть все більше й більше. Вони впливають як з її національного складу, так і з природи комуністичної системи, як російського способу життя. І так: уярмлені нації і панівна нація; терористична система і прагнення людини до волі; загроза постійної експлозії поневоленої людини і нації; поглиблювання суперечностей і поширювання щілин та конфліктів між правлячою російською і квіслінгською верствами та волелюбними силами народів; соціальна несправедливість і кривда; панування нової класи визискувачів - комуністичних капіталістів; багатогранний спротив протиприродній колективній системі з боку уярмлених націй і людей, і т. п.

Поневолені нації - ключева справа світової політики

Насправді, за них іде бій, хоч їх промовчується і з ними світові потуги не ведуть жодних переговорів. Суттєва проблема: не обмеження зброєнь, а здобуття душ тих, що цю зброю мають у своїх руках, щоб вони повернули її проти російського поневолювача. Неросійські народи творять більшість населення в СРСР, а тим самим і більшість бійців у советській армії - неросіяни. Разом із сателітними країнами відношення сил понад 1:2 у користь неросіян.

Отже, основна ставка вільного світу повинна йти на внутрішній розвал російської імперії, себто - ставка на національні революції, фіналізовані /закінчувані/ збройними повстаннями. Модерна воєнна концепція ген. Дж.Ф.Ц.Фуллера повинна бути предметом не лише розгляду військовими чинниками вільного світу, а й практично застосовувана. Вона в основному відповідає нашій визвольно-революційній концепції. Ідеї сильніші від атомової бомби! - каже ген. Дж.Ф.Ц. Фуллер.

На революції і революціонерів, на повстання і повстанців не можливо кидати атомові бомби, бо тим самим були б ліквідовані й російські окупаційні війська, а радіоактивні проміння нищили б москалів не тільки в Україні, а й на їхній етнографічній території. Отже, тільки національно-визвольні революції і збройні повстання є альтернативою до термонуклеарної війни. Зрештою, ситуація у В'єтнамі показує, що навіть найбільшим потугам світу важко здобути перемогу в практичній конфронтації з партизансько-повстанською концепцією, що є наймодернішим способом ведення війни в термонуклеарній добі.

Термонуклеарна доба є одночасно й ідеологічною добою. Ідеологічній добі відповідає повстансько-партизанська доба! Із розвитком воєнної техніки, її модернізацією і постійними новими винаходами все більш нищівної зброї зростає значення озброєного /інколи примітивними середниками/ народу. І це самозрозуміле, бо - на жаль - із розвитком цивілізаційних досягнень не зростає етичне і культурне озброєння людства, не підноситься його мораль і його духовна культура! Бо що потужніша всезнищуюча термоядерна зброя, то більша роль і значення належать окремій людині в боротьбі за її волю чи теж в обороні її волі.

Підтримка революційно-визвольних процесів з боку Заходу не доведе до термоядерної війни, навпаки - внеможливить її. Тим більше, коли москалі будуть загрожені можливістю зовнішнього наступу, напр., з боку Китаю.

Росія підтримує активно і збройно т. зв. національно-визвольні "антиколоніальні" партизанські формації і їх дії в різних країнах, але така акція не загрожує світові атомовою бомбою. Росія розбудовує свій внутрішній фронт у США /студентські демонстрації, революти чорних, марші на Вашингтон проти політики Білого Дому і т. п./, - і теж нема атомової війни. Проросійський фронт проходить майже через увесь вільний світ і вільні народи, він виразно діє на користь російської імперії, всупереч національних інтересів даних народів і всього волелюбного людства.

Сподівання на еволюцію комунізму і його "демократизацію" або

на самочинний упадок російської імперії - це небезпечний самообман, за який вільний світ може заплатити своєю капітуляцією перед московською тиранією чи стати навіть жертвою термоядерного знищення.

Самою лише прихильністю у загрозованих районах збройні сили США не завжди спроможні здержати російський експансіонізм. Як наочний приклад, бачимо, що російська воєнна флотія вже діє і на Середземному морі, де відбувається розбудова її воєнних баз. Тільки конфронтація двох сил, - як у випадку Куби, - мала б успіх. Але, де є "казус беллі" для демократичної потуги? - інколи не може сказати навіть її уряд. За таких умов Росія може перерахуватися так само, як перерахувався Гітлер із нападом на Польщу. Він не брав до уваги центральної проблеми тодішнього часу - поневоленіх націй. Сьогодні ця проблема ще більш пекуча. Росія - як імперія - зростає в добу т. зв. мирної коекзистенції, а її постійна втеча вперед /зовнішня експансія/ перед тиском поневоленіх націй, зокрема України, може скоріше чи пізніше довести до збройного зудару: Москва - Вашингтон.

Концепція двоподілу світу нереальна, бо завжди відроджуються і наростають нові сили, яких уже не можна здушити насильством. Така концепція примушує США бути разом із Росією пострахом для усіх, проте вона /ця концепція/ суперечить природі американської нації і на довшу мету, об'єктивно, мусить провалитися. Американська нація, що складається із громадян різного етнічного походження, більше ніж будь-яка інша нація світу, мусить стосувати у політиці етичні засади, бо інакше не зможе звести під один спільний національний знаменник своїх громадян ірландського, англійського, німецького, жидівського, польського, мадярського, українського, литовського, словацького й італійського походження, для яких захист інтересів своїх старих батьківщин має також відповідне значення.

Наприклад, щоб зберегти ізраїльську державу - під тиском своїх громадян жидівського походження - США можуть бути примушені воювати проти Росії. У випадку Куби була та сама загроза! А скільки таких загроз чекає США в обличчі систематичної, плянної агресії Росії, яка вже диспонує найбільшою після США воєнно-морською флотією та базами для підводних суден на різних континентах. А ще донедавна Росія не була жодною морською потугою, а тільки континентальною!

Щоб зупинити російську експансію /яка поширилася вже й на Індійський океан, латинську Америку і т. д.; большевицькі підводні судна з'являються перед водами Австралії, навіть США і Канади, тим більше, що Великобританія - на жаль - здає свої воєнні бази, а цю порожнечу використовує тут і там Росія, бо США не спроможні всюди заповнити її/ - необхідно підтримати національно-визвольні процеси в самій російській імперії, які можуть довести й до її розвалу, а тим самим і до упадку комунізму, без атомової війни!

Поневолені нації є Ахіллевою п'ятою кожної імперії, тим більше деспотичної російської тюрми народів і людей. Ставка на них - тривала ставка, бо прагнення до волі і державної незалежності не може вбити жодна тиранська система, як це наочно показують сучасні процеси в Україні та в інших поневоленіх країнах /боротьба інтелектуалістів, культурних працівників, поетів, молоді і т. п./. Відомо ж, що в'язні ніколи не боронять своєї тюрми, так і поневолені народи не будуть боронити імперії, навпаки, шукатимуть шляхів і способів до її розвалу, а в необхідному випадку підуть і на двофронтну війну, як це вчинила УПА - воюючи проти Німеччини і Росії одночасно. Маємо на думці таку ситуацію, як під час другої світової війни. Це історично підтверджений факт, що російську імперію завжди перемагали внутрішні революції, а не зовнішні війни. Так було в 1904-5 роках під час війни з Японією, у 1917-18 роках, коли Росія - член переможної Антанти - прогнала війну через національні повстання і визвольні війни поневоленіх народів, що відновили, на чолі з Україною, свої незалежні держави. Наполеон і Гітлер програли війни, бо не брали до уваги Ахіллевої п'яти імперій - уярмлених націй, не підтримали їх національних аспірацій.

На Заході дехто вважає, що російську експансію можна зупинити російсько-китайською війною, але такий погляд фальшивий, бо

Росія і Китай добре знають, що в такій ситуації виграли б США. Коли ж мова про спільний фронт США з Росією, то це було б повтора помилки альянтів з часу другої світової війни. Тоді Черчил слухно сказав: "Ми зарізали не ту свиню", себто, в нашому розумінні – треба було "зарізати" одну й другу "свиню", спільно з поневоленими Берліном і Москвою народами. Захід прогайнував таку можливість і тепер відчуває це на власній шкірі.

Війна Росії з Китаєм може бути лише термоядерна або конвенційна. Червоний Китай не може вести партизанської війни на території СРСР, бо не матиме запілля ані підтримки від народів України, Туркестану, Кавказу чи Білорусії, не матиме її і в Сибірі, де живуть мільйони незвичайно національно-політично свідомих засланих з України та інших поневолених країн.

Партизанська війна червоних китайців можлива тільки в Азії, де живуть китайські поселенці та існують групи населення кольорових народів, расово схожих на китайців /червоні в'єтнамці, камбоджійці, тайландці і т. д./, які симпатизують з комунізмом. Але червоні китайці знають і про те, що між народами, що загрожені Китаєм, панують і антикитайські настрої, тому досі ще не імпортували там більшої кількості своїх партизанів.

Для нашої визвольної справи російсько-китайський конфлікт може бути корисним /як і взагалі усякі інші зовнішньо-політичні ускладнення Росії/, але ми не визнаємо погляду, що ворог нашого ворога обов'язково наш приятель. Гітлер не був нашим приятелем, хоч був ворогом Москви. Україна не буде воювати за втримання російської імперії, ані за її "демократизацію", вона буде воювати тільки за розвал цієї імперії. Україна теж не стане на боці червоного Китаю, який має подібну мету, як мала нацистська Німеччина. Ми використаємо кожний конфлікт з Росією для розвалу її імперії, але тюрми народів захищати не будемо! Кожні зовнішньо-політичні ускладнення для Росії створюють для революційно-визвольних рухів нагоду розгортати революційну акцію й інтенсифікацію революційного змагу. Висилка советських дивізій на Далекий Схід, а тим самим зменшення їх кількості в Україні, відкриття американського і китайського фронтів проти Росії – це все в нашому інтересі. Що більше фронтів проти Росії, то краще для нас! Однак, це зовсім не означає, що ми орієнтуємося на когось із ворогів Росії. Ми орієнтуємося виключно на власні сили, на спільний фронт поневолених націй, які борються, як і український народ, за державну незалежність і розвал російської імперії.

І, врешті, ставка декого на російсько-китайську війну є лише одною з можливостей, яка може не здійснитися, якщо Росія підтримає експансію Пекіну на південь і в південно-східню Азію, як це всебічно обґрунтував ген. Дж. Ф. Ц. Фуллер.

В такому випадку США можуть бути загрожені двофронтовою війною – проти Росії і проти червоного Китаю одночасно. Але США не мусять вибирати тільки одну з двох можливостей – іти з Росією проти червоного Китаю, або з червоним Китаєм проти Росії, бо мають іншу найтривалішу й найуспішнішу альтернативу – антиімперіялістичну, себто – іти разом з поневоленими націями проти агресорів. Точно таку саму альтернативу альянти знехтували в другій світовій війні, допомогли російським агресорам загарбати половину Європи, а разом із тим розбудувати Росію на світову потугу.

Хто допомагає нам, допомагає сам собі

ОУН /"бандерівці"/ – головна революційно-визвольна сила в Україні й на чужині. Найсильнішим ідейно-політичним і організаційним чинником, який формує самостійницький протиросійський і протикомуністичний фронт в Україні та закордоном серед українців й інших уярмлених націй, як і серед волелюбних людей вільного світу – є Організація Українських Націоналістів-революціонерів. Вона теж інспіруюча сила Антибольшевицького Б'юро Народів /АБН/, як координаційного центру національно-визвольних організацій поневолених народів в СРСР і в сателітних країнах, а також Європейської Ради Свободи /ЕРС/, як координаційного осередку національних антикомуністичних організацій вільної Європи і її поневоленої частини.

Революційною остоею визвольної боротьби в Україні та в конц-

таборах Сибіру /і то не тільки серед українських політв'язнів/ були і є члени ОУН /"бандерівці"/, бійці УПА та зорієнтовані на них революціонери. Без "бандерівців", себто без членів ОУН/р/ і УПА, сьогоднішня визвольна боротьба не мала б такої ідейно-політичної і дійово-масової потужності. Технічно-організаційні пов'язання членського активу ОУН і УПА пристосовані до умов терористично-поліційної системи і треба підкреслити, що коли кагебісти постійно удосконалюють свої методи побороювання організованого підпілля, то й підпілля також має вже великий досвід, як технічно-організаційний так і ідейно-політичний.

Незаперечний факт, що арештованих членів ОУН-УПА /"бандерівців"/ засуджується на смерть, або на довголітнє ув'язнення в конц-таборах та ізоляторах. Так навіть червоно-хресних працівників УПА-ОУН засуджено на 25-літнє ув'язнення. А це ясно вказує на те, кого Москва найбільше боїться. Висновок такий, що ці сили і люди-борці найнебезпечніші для московської імперії, бо вони динамічні і їхня стратегія боротьби найдоцільніша для визволення поневоленої нації. Відгомін їх ідей і дії - це напівявні форми і шляхи боротьби різнорідних патріотичних українських елементів. Без революційної дії ОУН-УПА не було б такої інтенсивної і багатогранної боротьби на різних відтинках життя, яка розгортається в Україні.

Універсальний аспект боротьби ОУН-УПА-АБН

Наша акція має два фронти: в Україні та інших уярмлених країнах і у вільному світі.

1. Для скріплення моральної, ідейної й політичної настанови воюючої України та інших уярмлених націй і протидії проросійським і протибольшевицьким силам у вільному світі, в сьогоднішню ідеологічну добу, коли фронти часто проходять по через народи, необхідно вести широку акцію у вільному світі проти російського імперіалізму й колоніялізму, проти їх агентур і помічників. Для цього треба організувати світовий протиросійський фронт із допомогою міжнародних конференцій, масових акцій еміграцій і суспільства вільних націй, зокрема молоді; треба видавати відповідні публікації, інформувати світ про боротьбу поневолених націй, перекладати на чужі мови підпільну літературу, розгортати всебічний фронт проти проросійських і прокомуністичних впливів та дій і т. п. Така акція послаблює проросійські позиції у світі, а одночасно морально й політично скріплює позиції борців в Україні та в інших поневолених країнах, бо доказом, що визвольна боротьба поневолених Москвою націй має зрозуміння і підтримку від вільного світу.

2. Разом із тим Захід повинен підтримувати й допомагати /у своєму власному інтересі/ розбудовувати головний визвольний фронт України й інших поневолених націй і, таким чином, переносити фронт боротьби на територію, де оперує теж і його ворог. Треба переконати Захід, що наш фронт в Україні і взагалі в російській імперії - є теж і його фронтом. "Перенести фронт на територію ворога", - каже ген. Дж. Ф. Ц. Фуллер, і це твердження він досконало аргументує з точки погляду інтересів вільного світу...

Підтримка нашого фронту мусить мати всебічний характер, особливо політичний, технічний і фінансовий.

Основою дії вільного світу повинна бути така істина:

а/ Наша визвольна боротьба з її цілями і стратегічною концепцією сама по собі об'єктивно криє в собі інтерес для вільного світу. І як така, заслуговує на всебічну підтримку від урядів і військових чинників вільних держав світу.

б/ Вільні держави світу не повинні ставити жодних передумов у підтримці нашої боротьби, як і не повинні вимагати від революційно-визвольного руху будь-яких зобов'язань вислужницького характеру. Засада: даю, щоб ти теж дав - уже здійснена апріорно в самому факті спільної боротьби, корисної і для вільного світу. Наша боротьба стримує впродовж десятиріч агресію Москви проти вільних ще народів, і то не тільки європейських.

в/ Питання національно-визвольного революційного зриву,

себто - повстання, залежить від визрівання революційної ситуації і від означених передумов, в тому від психологічних, моральних, політичних, внутрішніх і зовнішніх ускладнень, від визначення власнопідметного пляну та систематичного й інтенсивного його здійснювання. Отже, таке питання не можна трактувати тільки як тактичну функцію чи стратегічну пресію вільних держав на російського загарбника. Акумулявання і об'єктивізування в чині національно-політичної свідомості, власнопідметність дії і її цілеспрямованість у політичних напрямках, визначуваних для стихійної акції широких народних мас, - вимагають плянкової і систематичної дії теж і з-за кордону.

Форми і методи підтримки

Не зважаючи на таку чи іншу стадію боротьби в Україні, особливе значення для неї має така закордонна допомога:

1. Власні радіостанції, з яких - згідно з нашим пляном - були б передавані змістом наші програми, пов'язані з революційно-визвольною концепцією і з систематичним скріплюванням революційних процесів. Такими радіопередаваннями треба оточити ССРСР з боку вільної частини Європи, Близького Сходу і Далекого Сходу, використовуючи допомогу прихильних нам країн, або можливість передавань із кораблів. Бодай одна така радіостанція із засягом в Україну вже повинна бути зорганізована в Європі. Було б побажаним мати такі радіопередавання й на інших мовах поневолених Москвою народів. Важливими є також українські радіопередавання для Казахстану і Сибіру, де живуть мільйони українців-засланців.

2. Оточити ССРСР і сателітні країни українськими /і АБН-у/ станціями, з метою ідейно-політичної інфільтрації в середину імперії /за посередництвом відповідної літератури, брошур, листівок і т. п., в тому і для бійців советської армії в Чехо-Словаччині, східній Німеччині, а не тільки в ССРСР/.

3. Далі видавати, але у більш масовій кількості брошури, листівки, книжки, періодичні часописи українською та іншими мовами від ОУН і АБН, з метою висилки їх в Україну і взагалі на простори цілого ССРСР. /Ленін для мобілізації протицарських настроїв і організування акції видавав у Швейцарії журнал "Іскру", який перепачкували до царської імперії/. Дотеперішня висилка брошур, листівок, газет, книжок різними шляхами і на різні адреси в Україну та в інші підсоветські країни - має помітний відгомін. Їх можна доставляти туди різними методами, але це питання належить до чисто-технічних засобів.

Висилка українських монументальних творів, а також західньої літератури, там забороненої, яка впливала б на молодь, інтелектуалістів, як і висилка таких публікацій для партійців, які б демаскували і компромітували партійних босів, викликали дезорієнтацію, недовір'я і розкладали компартію, - все це належить до пляну психологічної війни.

4. Систематична висилка туристів з певною метою, а в тому й випробуваних людей для дії на дальшу мету...

5. Розбудова наших станиць у портах західних країн для дії серед советських моряків... Дія наших людей і в тих країнах, де советські висланники, маскуючись т. зв. господарською чи культурною допомогою для відсталих країн, ведуть диверсійну акцію в користь московської імперії. Тут можна не тільки демаскувати Москву, а й пенетрувати її висланників, зокрема фахово-технічний персонал.

6. Розбудова нашого штабу психологічної війни, складеного з фахівців та інтелектуалістів-спеціалістів з-поміж українців та інших уярмлених народів, головним завданням якого були б досліді, зокрема національної, ідеологічної і культурно-політичної боротьби України й інших поневолених націй. Аналізи такого штабу були б інші від аналіз західних кіл, обмежувться головно соціальним чи економічним комплексом, або поневоленням людини чи порушенням її прав. В аналізах і плянах Заходу нема широкої проєкції, як ось - напр., - розгортання багатогранної національної боротьби проти колоніалізму, взявши до уваги всі властивості кожної поневоленої на-

ції. Досліди нашого штабу були б також джерелом ідей і популярних оформлень для масової висилки нашої літератури за залізну заслону, давали б заінтересованим колам вільних народів обґрунтований матеріал про справжній стан і перспективи революційно-визвольної боротьби України й інших націй.

Цей штаб міг би теж співпрацювати з осередком психологічної війни при НАТО, якщо б такий дійсно працював. В осередку дії нашого штабу має бути суверенна думка, вільна від кожночасних тактичних вимог зовнішньої політики урядів вільних держав...

Український військово-революційний штаб на чужині /крім політичної війни/ на основі досвіду дій УПА в минулому чи й інших партизанських концепцій повинен розпрацювати нову систему української повстансько-партизанської війни в сучасних умовах, як теж накреслити генеральну українську воєнну доктрину.

Мусимо мати певну кількість молодих українців на чужині вишкolenих і підготованих до партизанської війни в Україні, що можуть бути необхідні у відповідній ситуації. Допоміжним фактором у цьому можуть бути воєнні школи деяких вільних держав, зокрема США.

7. Уряди і військові чинники відповідних вільних держав повинні підготовляти організацію добровільних національних формацій, особливо з-поміж молодих людей, батьки яких походять з України чи інших поневолених російським імперіялізмом країн. Добре вишколені й підготовані у відповідний час вони можуть сповнити в Україні чи на території інших поневолених Москвою націй важливу роль, згідно з центрально-стратегічним пляном революційно-визвольної боротьби України або й інших народів СРСР. Тут треба мати на увазі необхідність узгодження стратегічного пляну між українським революційним центром, революційними елементами в Україні і західними державами, щоб у випадку висилки закордонних військово-партизанських груп західними державами революційні сили України не потрактували їх, як большевицьких провокаторів. Без узгодження дії, можуть бути катастрофічні наслідки.

Висилка військово-партизанських з'єднань в Україну будь-якої вільної держави /союзника/ вимагатиме політичного договору з чинниками воюючої України. Це саме стосується і до пляну національних військових з'єднань у формі добровільців чи інших бойових одиниць. Їх творення і дія мусять бути узгоднені із стратегічно-політичною концепцією революційно-визвольного центру України, а в потребі й інших поневолених країн.

Бойові одиниці, організовані на базі визнання самостійницько-політичної концепції і партнерства України, були б великою атракційною силою для бійців-українців й інших народів, що служать у советській армії. Вони переходили б на бік революції, а тим самим демобілізували б советські збройні сили.

Вже тепер добре вишколені молоді люди могли б виконувати відповідно пляновані завдання в означений час в Україні, згідно з потребами боротьби революційно-визвольного центру.

Генерально кажучи, поки Захід офіційно й декларативно визнає наші політичні постуляти і позиції, вже тепер потрібна співпраця на базі визнання де факто нашого партнерства і підтримки нашої революційно-визвольної боротьби та її мети, без ставлення нам будь-яких передумов.

8. Безумовно, що наш спільний революційно-визвольний плян і евентуальний плян боротьби з московською тиранією вільних держав світу, у відповідній ситуації, коли буде визнана наша політична мета і ми станемо партнерами – мусять бути гармонізовані, а тоді й уточниться платформа всебічної співпраці між вільними народами і поневоленими в СРСР націями. В іншому випадку, з вини вільних держав, які не схочуть визнати українського суверенітету і партнерства, наша визвольна дія буде розгортатися окремо, отже не було б шансів творити спільний фронт вільних і поневолених націй проти російської і комуністичної тиранії.

Проте треба сподіватися, що патріоти вільних держав, раніше чи пізніше, зрозуміють істину, що наша справа є і їхньою справою, бо хто допомагає нам, допомагає і сам собі!

=====

Богун

МОСКОВСЬКО-МАРКСИСТСЬКИЙ НАСТУП
НА ІДЕЙНІ ОСНОВИ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ

"Велика, чиста ідея української нації, змагання за Волю України й за Божу Правду на українській землі - це невичерпне джерело сили нашого народу..."

Ворог розуміє, що самим фізичним винищенням не зламати йому української революції, українського націоналізму. Тому він докладє всіх зусиль, щоб заатакувати самі джерела й головні внутрішні підпори його міці, намагається конечно нищити саму ідею українського націоналізму".

/Степан Бандера:

"Українська національна революція..."/

I

Із свого кількасотлітнього загарбницького досвіду Москва знає, що на повне підкорення тої чи іншої нації не вистачає самих тільки штиків імперської орди. Хоч би це була й найменша нація, поки вона живе великими ідеями, опертими рівночасно на міцних основах власного національного духа та духа Божої правди, не вдіють тут нічого самі ординські штики. Тому, що збройно можна поборювати численні армії, можна фізично винищувати цілі покоління народів, однак супроти великих ідей зброя безсила. Немов цей легендарний Фенікс, великі ідеї можуть вічно відроджуватись із свого власного попелу в грядучих поколіннях нації.

Знову ж, тільки наявність великих ідей зумовляє всебічну живучість і відпорність даної нації. Навіть ті нації, які були поневолені протягом довгих віків і, здавалось би, повинні були втратити під чужим гнетом все свою життєздатність, - під поштовхом великих ідей можуть в одну мить прокинутись із свого духового сну і загорітись новим всеохоплюючим життєвим вогнем. Тільки великі ідеї можуть захопити одною спільною думкою цілу націю /хоч би ця нація була перед тим пошматована рядом противорічних думок, пересудів, комплексів/, допомогти цій нації злитись в один нерозривний моноліт національного єдиномислія, готовий до нових чинів і нової боротьби за своє національне буття. І врешті, тільки великі ідеї дозволяють живим поколінням нації плекати та закріпляти глибоку, незломну віру у вічні, понадфізичні /це зн. абсолютні/ сили; очайдушно ставати до безоглядної боротьби проти існуючих матеріяльних сил. Коли ж, натомість, серед живучих поколінь нації завмирають великі ідеї, тоді, хоч би ця нація була перед тим одною з найбільших, її всебічне життя починає завмирати також, обмежуючись виключно безцілевою фізичною егістенцією, щоб остаточно стати легкою здобиччю якоїсь іншої, більш життєздатної нації.

З цього бачимо, яку основну роль можуть сповняти і яким сильним елементом є великі ідеї в житті тої чи іншої нації. Все це також добре розуміє й Москва. Вона знає, що без спаралізування великих ідей, якими може жити яканебудь інша нація, неможливо таку націю цілковито зломити. Тому в своїй агресії супроти інших націй Москві йдеться в першу чергу про викорінення сил ідейної опори в наміченій жертви. Але при тому Москва /головно большевицька/ знає ще одне: Тому, що хоч проти великих ідей боротись дуже важко, практично неможливо, то все ж ці ідеї можна часово паралізувати, і то навіть тоді, коли вони можуть бути найбільш необхідними для даної нації. Великі ідеї можна тимчасово паралізувати через їхню деградацію, розщиплюючи їх на менш суттєві "ідейки", псевдоідеї, які вже більш не мають опертя на реальні духові сили; а тоді вже ці несуттєві псевдоідеї можна поборювати цілком легко. /В практиці, по такій деградації великих ідей, здорові духові сили нації мають тенденцію відроджувати із себе наново великі ідеї, але аж по певному часі/.

Властиво несуттєві псевдоідеї зчасом самі розпливаються спонтанно в небуття; бо позбувшись опертя на реальні духові сили, вони стають тільки дочасним концепційним пустяком. Сила і невмирущість

великих ідей є в тому, що вони шукають свого опертя на реальні духові сили: в універсальному аспекті на силу Духа Абсолютної Правди і Добра - Божого Духа; в суб'єктивному аспекті на силу власного Національного Духа. Коли ж, однак, ідея немає опертя ні в одному, ні в другому /ні в силі Божого, ані національного духа/, коли ідея шукає опертя виключно на штучних, абстрактних витворах самої думки, тоді така ідея стає з часом тільки ілюзією, що скоріше чи пізніше мусить втратити свою тимчасову силу і рацію буття. /Можна б на маргінесі зауважити, що власне різницю поміж світоглядом дійсного ідеаліста, а "також ідеаліста" матеріялістичного покорою, визначає те, що дійсний ідеаліст бачить в основі великих ідей реальні духові сили. Натомість для матеріялістичного "також ідеаліста" кожна ідея видається тільки безістотним концептом, - виключним витвором мозкових клітин/.

Отже, можливість деградування великих суттєвих ідей на менші і несуттєві "ідейки", що намагається практично використовувати Москва, як найбільш відповідну, хоч і тимчасову протиідейну зброю для реалізації своїх загарбницьких цілей. Це стає особливо очевидним у московському наступі на найбільш ненависну Москві - українську націю. Протиідейний наступ Москви скерований проти всіх відвічних великих ідей українського народу, які оперті на міцних і здорових основах християнзму й українського національного духа, в яких українська нація знаходила вічне надхнення до невгаваючої боротьби проти всіх своїх найгірших ворогів. Тому також, що ті самі великі ідеї стали основою незасміченої ідеології українського націоналізму, і під сучасну пору ця ідеологія найкраще віддає ці ідеї перед зовнішнім світом, - головний протиідейний наступ Москви звернений саме на основи цієї страшної для неї ідеології.

На допомогу практичного застосування розкладу /деградування/ великих ідей, стає Москві дияволична система антиідеалістичної марксистської псевдодіалектики. Згідно із заложеннями цієї наскрізь крутійської і циганської доктрини, повинно б бути можливим змінити кожне існуюче явище способом псевдодіалектичного переконцептування. Цебто, залишаючи цю саму форму даного концепту, але підмінюючи його цілком іншим поняттям. Славнозвісне: "Та сама форма, але інший зміст". /Наприклад, вперто вговорювати в слухача, що кінь є в дійсності собакою, тільки у формі "коня", аж поки змушений слухач не погодиться, що дійсно кінь це не кінь, а собака в формі "коня". Властиво, в принципі жодний термін в марксистській псевдодіалектиці не повинен мати кожночасно дослівного значення. Значення залежить від того, що в даний час під цим терміном розуміють марксистські доктринери/.

Те ж саме розуміє псевдодіалектика і в ідейному аспекті: Постепенно, але послідовно просувати в концепцію якоїсь початково великої ідеї суперечні для її природи окремі концепти, аж вкінці ця ідея концепційно стає взагалі чимось іншим від того, чим вона була перед тим оригінально. /Залишивши тільки давню несуттєву форму/. Розуміється, на довгий протяг часу такий магічний трюк псевдодіалектики не удачний тому, що великих ідей не можна звести псевдодіалектичним обдурюванням безповоротно на манівці. Однак цей трюк повністю може вистачати на те, щоб звести не одну велику ідею на манівці хоч тільки тимчасово, але якраз тоді, коли вона найбільш необхідна для стимулювання якогось великого чину, - відсуваючи цілий процес на пізніший, неозначений час.

Ці великі ідеї, на яких опирається ідеологія українського націоналізму, Москва хотіла б поборювати не їхнім прямим запереченням, а повільно змінити їх зміст такими концептами, які відривали б саму форму цих ідей від твердого ґрунту реальних духових вартостей української нації та перемінили б українську націоналістичну ідеологію з міцної органічної сили на чисто формальну, по суті чужу українській духовості доктрину. Така перелицьована доктрина, в свою чергу, могла б стояти тільки завадою в протимосковській боротьбі українського народу та зв'язувала б розмах здорових природних і духових сил, на яких опирається й опиралась ідеологія українського націоналізму дотепер.

Підсумовуючи коротко сказане, можемо зробити такі висновки:

1. Для більшої ефективності в своєму безоглядному наступі проти волелюбних сил українського народу /особливо сил охоплених в організованих формах українського націоналізму - революційній ОУН/, марксистська Москва намагається підірвати самі ідейні основи цих визвольних сил;

2. Москва особливо намагається розкласти найбільш суттєві великі ідеї, які опираються на реальних духових силах і які служать невичерпним життєдайним і могутнім джерелом надхнення українському народові у його боротьбі за волю, а також є основним кістляком ідеології українського націоналізму, - ОУН;

3. В цьому наміченому ідейному розкладі Москва послуговується тактикою просування у форми тих великих ідей українського націоналізму своїх власних /але цілком чужих і ворожих українському націоналізмові/ диверсійних концептів. Коротко: Москва намагається концепційно відідеалізувати ідеологію українського націоналізму.

=====

Тарас

ПРО ІНФОРМАЦІЮ ТА ІДЕЙНЕ ОЗБРОЄННЯ

I

Розгортання інформації про визвольну боротьбу українського народу, пропаганди наших ідейних засад, ідеологічних принципів, - мобілізування при тому публічної думки для справи визволення, - має бути частиною стратегії цілої революційної боротьби.

Психологічні війни це ніщо інше, як боротьба різних ідей воюючих таборів. Ті війни, доведені до мистецтва стратегами, військовиками і політиками, часто були першими й останніми етапами в боротьбі потуг. Останніми тому, бо противник під наступом добре обдуманій психологічній офензиві програвав бій, поки впали перші стріли. Цей засіб боротьби, відомий людству від його початків, не постарівся, лише місце рогів і бубнів зайняли радіостанції та телебачення. Місце герольдів і бандуристів зайняла могутня преса. Мета, однак, залишилася та сама.

Недостатня оцінка ролі інформації і пропаганди в нашій революційній боротьбі, звуження її тільки до "повідомлень" про нашу працю і боротьбу, звужує фронт визвольної боротьби, залишає місце ворогові до його наступу, а український народ наражає на небезпечки душевної депресії, що її намагається ворог нам вщепити.

Пропаганда ідей національної революції мусить бути такою самою динамічною, пориваючою і безкомпромісовою, як сама революція. Український народ мусить ясно бачити свою політичну мету, яку революційний провід лише уточнює. Це побудова УССД на руїнах московсько-більшевицької імперії. В нашій пропаганді й інформації не сміє бути ніяких відхилень чи модифікацій при видвиганні тої ідеї, яка мусить стати незрушимою і незаступимою в металності кожного українського патріота.

Життя вимагає теж і тактики в боротьбі. Проте ніяким тактичним вимогам не сміємо залишати в жертву згаданих принципів і мети національної визвольно-революційної боротьби. Не може бути так, що націоналісти-революціонери говорять одне, а роблять інше. Тактика не сміє заступити напрямних революції, а пропаганда не може заступити акції і боротьби. Координація окремих факторів революційної стратегії мусить бути безперервним зусиллям проводу.

Одною з констант революційного націоналізму є його вимога відіграти першину ролу в організації і веденні визвольної боротьби. Ця прикмета націоналізму "придбала" йому противників і ворогів, які закидали нам "ексклюзивізм", "блискуче відокремлення", рекламування себе як "сіль нації". Ні резигнація націоналістів з того т. зв. "ексклюзивізму", ні добровільне роздво-

ення націоналістичних ідей всякими "всенациональними" й "об'єднуючими" ідеями не змінять соціологічного закону, який каже, що не "ліпша" або "гірша" маса децидує про вислід боротьби народу, але те, який провід тою масою кермуватиме. Тактика наказує у деяких випадках шукати узгоджувань різних загальних проблем з нашими політичними й ідеологічними противниками, але вона не сміє посуватися так далеко, щоб в ім'я "згоди в семействі" та "не розсварювання" ми резигнували із засад, яких правильність визнаємо і яких здійснювання у нашій визвольно-революційній боротьбі є необхідним.

Факт існування великої еміграції та наше перебування на чужині зумовляє konieczність опрацювання напрямних інформаційної і пропагандивної акції під двома аспектами:

1. Потреб Краю та безпосередньої революційної, політичної, культурної й іншої боротьби нашого народу з Москвою.
2. Ситуації на еміграції, яка повинна надалі відігравати роль запілля нашої революції, політичного речника народу, його оборонця за зовнішньо-політичному відтинку.

Коли інформація і пропаганда наших ідей у відношенні до Краю не може підпадати ніяким змінам, бо не міняється ворог: московський імперіялізм, - то у відношенні до еміграції є деколи зрозумілі тактичні ходи нашої пропаганди. Проте вона мусить бути незмінною функцією нашої стратегії.

На чужині диспонуємо широкими, хоч ще не розбудованими, можливостями пропаганди наших ідей і мобілізації українських та приязних Україні чужинецьких сил і для нашої визвольної боротьби. При розплануванні завдань референтури Інформації і Пропаганди є всі дані скріпити цей відтинок нашої політичної боротьби, який безсумнівно скріпить визвольно-революційні сили на Батьківщині та відв'яже, можливо дуже значною мірою, наступаючі на них сили ворога. Не знецінюючи і не відсуваючи на якийсь далекий плян різні інші ділянки діяльності Організації на чужині, скажемо, що побіч кадрової і зовнішньо-політичної референтур, інформаційно-пропагандивна акція особливо необхідна для розбудови цілого нашого революційно-визвольного фронту.

Під пропагандою в нашій організаційній праці розуміємо боротьбу за постійне ідейне озброювання революційного активу України, ознайомлювання широких мас українського населення з нашими ідейними позиціями, бо глибоко віривши в тугу українського народу до самостійності і державності, здаємо собі добре справу, що в умовах підбольшевицької займанщини на опрацювання ідеологічних підстав революційного націоналізму, що завжди був і є промотором боротьби за всебічне визволення народу, - можливостей не було й нема. Спонтанний, а напевно теж і тут то там організований спротив і боротьбу українського народу проти Москви слід ідейно унапрямувати в дусі революційного націоналізму. Наші тези мусять бути для народу ясні і безкомпромісові, тоді вони будуть пориваючі, як за часів Головінського, Біласа і Данилишина, як за часів могутнього ідейного і кадрового розросту ОУН під час другої світової війни.

Вороги ідеї нації взагалі, а української зокрема, так довго цілими десятиріччями полокали мозки публічної opinio світу, що їм великою мірою вдалося знецінити, осудити, осмішити принципи націоналізму, який вони ідентифікують із нацизмом. Про те, що того роду акція ведеться з допомогою Москви свідчить теж і факт, що саме націоналізм порівнюється в антинаціональній пропаганді з нацизмом, але ніколи з большевизмом чи комунізмом, бо це табу, яке Москва не дозволяє рушати.

Підняти на належні висоти ідеал нації та повернути народові його почування самопевності та віри в правильність його священної визвольної боротьби, можемо тільки з допомогою революційного націоналізму. Сучасні герої-борці в Україні не завжди мусять бути організаційно пов'язані з ОУН, безспірним однак є те, що ідеї нації їх наснажують у їхній боротьбі. Націоналізм, а не всякі суспільно-державні форми правління чи спілкування організованого громадянства, як напр., т. зв. демократія є ідеалом нашої нації.

Українську політичну думку часто теж заслонює чужа українському народові пропаганда, яка не бачить визвольної боротьби України, не хоче зрозуміти, що Україна змагає до державности, але пропаганда, яка дає нам як намістку наших національних стремлень обіцянку "демократії". Нам не треба вчитися демократії від західних "демократів", бо народоправство, гуманність та толеранція до інакше-думаючих були чеснотами українського народу в заранні його історії, ще тоді, коли в нинішніх демократіях панували закони абсолютизму, чи, як сьогодні говориться модним словом, "тоталітаризму".

Черговою метою нашої пропаганди, або ідейного озброєння, не може бути тільки пропагування ідей свободи. Кожна людина, кожний народ, хоче бути свобідний і українському народові того пропагувати не треба. Нам слід говорити голосно, що свобода це тільки рамки, конечні для здійснення високих стремлень людини і народу. Свобода дає тільки можливості людині й народові вирішити те, що вони прагнуть, та ті вирішення здійснювати. Якими повинні бути ті ідеали, що їх зуміє нація здійснити, здобувши до того можливості, себто свободу і державу, це окреме питання, на яке дає відповідь наша ідеологія, ідеологія українського націоналізму.

Ми не є за "поправою" і "лібералізацією" режиму в т. зв. УССР, за покращання функціонування колгоспів та взагалі адміністративного апарату. Ми за повне знищення його і побудову нашого життя, що відповідає традиціям нашого народу та його прагненням. Нам слід ясно говорити, де наш фронт, з ким ми і проти кого. Слід підкреслювати, що тільки власні сили нації принесуть здійснення її прагнень, що шлях до цього здійснення - це збройна та напевно дуже кривава революція, в якій не буде пощади не тільки для найзників нашої землі, а теж для тих яничарів, що сьогодні допомагають ворогові поневолювати Україну.

В усій нашій пропагандивній роботі слід тямити, що завданням її є доповнити зусилля українських революціонерів і борців в Краю, а саме відродити віру народу в слушність його зусиль, у великі ідеали, за які клали життя предки, відродити великі чесноти, що були прикметами тих, які творили державне життя.

Неслушними є погляди тих наших політичних противників, які твердять, що, наприклад, творчість Донцова сьогодні в Україні не знайшла б відгуку, що вона "перестаріла". Саме навпаки! Ті ідеї нації, що їх пропагував Донцов, віддзеркалюються в творах Симоненка, у писаннях в'язнів, які тепер з тюрем і концтаборів розсилають листи, що як захаявна література ходять між народом. Фрагменти чи фрази, які хтось міг би вияснити, що автори тих писань є "комуністи", не витримують критики. Ті люди краще знають, чи і що Ленін обіцяв Україні і що з того вийшло. Вони знають, чи треба далі вірити в правдивість розв'язки національного питання Леніном, чи навпаки - кинути його в кіш, як ворожу і підступну брехню. Тому наша акція ідейного зброєння України мусить іти шляхом повного заперечення навіть найгарніших "прав" та обіцянок ворога, демаскування їх як звичайний обман. Не "поправи" радянської дійсності хочемо, а її тотального знищення і побудови нашої, національної.

Окреме питання у нашій пропаганді це питання шукання спільників і прихильників у боротьбі. Це питання давно розв'язане нашою Організацією. Наша орієнтація - це орієнтація на власні сили нації. Наші союзники - це поневолені Москвою народи, а теж і народи, які є в неволі комуністів та можуть знайти зрозуміння до нашої визвольної боротьби. Тому наша інформація і пропаганда повинна розвивати концепцію спільного фронту поневолених Москвою народів, концепцію АБН та мобілізувати теж неукраїнські сили до боротьби з московським імперіалізмом.

Явища т. зв. лібералізації в російському національному житті /в СССР/, всякі ферменти серед інтелектуалів та письменників, це явища, які послаблюють імперію, але які аж ніяк не свідчать, що їхні автори мають зрозуміння до визвольної боротьби України. Данієлі, Синявські, Солженіцини і чимало інших /Галансови, Гінсбурги, Літвінови/ це може противники режиму

/а, може, навіть і ні!/, але противники тих, що нині на Кремлі. Проте вони не є симпатиками самостійності і державності України. Найкращий доказ, що всі ті опозиціонери ніколи не стали в обороні культур поневолених російськими шовіністами народів.

Тому в нашій пропаганді слід вистерігатися гльорифікування тих опозиціонерів, бо викликаємо тим у публічній opinіо давно нами засуджені, злочасні і безпідставні надії, що, мовляв, російські "ліберали", "прогресисти" чи якісь там "демократи" підтримують визвольний рух українського народу. Не підтримають, а далі топитимуть його у крові, але на їх думку краще, як це роблять сучасні тирані на Кремлі.

Наша пропаганда мусить бути двоякого типу:

а/ Високої якості для науковців, політиків, державних мужів і т. д., яких не бракує в Україні;

б/ Пропаганда популярна для мас, зрозуміла, доступна і приваюча.

Коли йдеться про перший рід нашої інформації і пропаганди, то в ній слід передбачити доставлявання в Україну творів наших державно-творчих публіцистів, як ось Донцова, Бандери, Липи, Полтави, Липинського та інших. Слід доставляти в Україну твори чужих мислителів, філософів, публіцистів і політиків, твори яких тепер на Заході хоч і появляються, але є промовчувані і приховувані антинаціональними силами, тільки тому, що ці твори ставлять в осередок націю, її добро, відкидають ідейний релятивізм та обстоюють конечність існування і плекання в нації відвічних чеснот, таких як патріотизм, почуття честі, національної гордості, ненависть до ворога і ката нації і тим подібне. Такі твори, закупаючи, завжди можна вислати до бібліотек в Україні і напевно якась з тих книжок знайде уважного читача та дійде куди слід.

В нашій літературі, що її призначаємо для України, слід накреслювати образи могутності України без окупанта, проти його волі. Збуджувати тугу за розплатою за наругу і потоптання честі національної, а не захоплювати обіцянками кращого життя, як не буде колгоспів, чи буде власний режим. Не візії хліба з маслом пірвуть український народ на барикади, а необхідність пролити кров ворожу, яка потече сторіками в Чорне море. Наші публікації для Краю надто малі, щоб ми могли опрацьовувати в них навіть найцінніші критики советського ладу, а за це тратити можливість розвивати наші ідеологічні питання. Очевидно, що найкраще було б мати змогу робити одне і друге, але коли на це немає можливості, тоді слід триматися ієрархії вартостей у нашій пропаганді. Для читача в Україні більш навчаючим, захоплюючим, інструктивним буде, коли він почує в радіо, чи прочитає, що, наприклад, українська молодь протестує перед советськими амбасадами, обкидала большевиків гнилими яйцями, спалила большевицький прапор та засуджує російський шовінізм, - ніж цей самий читач, або слухач, довідається про якісь "меморіяли" наших пацифістів чи радянофілів.

Інформація про дію членів визвольного руху на еміграції, буде рівночасно інструкцією для того, як вести боротьбу в Україні. Очевидно, ніколи українські борці на Батьківщині не зможуть у зовсім інших умовах життя копіювати наших метод боротьби, але наша акція буде для них орієнтиром для натуги боротьби, вказуватиме на існування революційного духа наших кадрів на чужині, а тим самим буде для них великою моральною і політичною підтримкою.

=====

Борис

В ЧОМУ СИЛА ОУН?

Організація Українських Націоналістів впродовж свого більш як сорокрічного існування була постійно прицілом смертоносного наступу, переважно могутніх ворогів України. Ті наступи вона витримала, тоді, коли різні політичні українські угруповання за той же час безслідно завмерли. ОУН витримала цей наступ тому, бо є зовсім окремою та інакшою політичною силою, ніж різні інші політичні угруповання, що діяли в житті нашого народу.

Хоч майже всі "відновлені" або народжені на еміграції українські політичні партії декларативно поставили собі за мету відновлення української держави, але надіються її досягнути або легалістичними методами, або з допомогою чужих чинників. Єдина ОУН вибрала шлях визвольно-революційної боротьби, в оперті на власні сили українського народу.

Та не тільки те відрізняє ОУН від інших українських політичних угруповань. Ідея здобуття української самостійної і соборної держави не є для ОУН святковим шильдом, за яким ховаються люди різних політичних переконань, світоглядів, духових структур, як це, наприклад, бачимо серед партій. Зовсім навпаки! Ідея української національної революції, боротьба за здобуття УССД, що її розгортає ОУН, ніколи не була для націоналістів-революціонерів пустим або тільки пропагандивним кличем, розрахованим на зовнішній ефект. Та ідея була освячувана постійними жертвами найкращих синів України, членів ОУН, які за здійснення її платили своєю свободою, кров'ю, життям.

У внутрішньо-українському житті ОУН йшла та мусить йти своїм окремим шляхом, який випливає з ідеології українського націоналізму. Вона не шукала і не сміє шукати ніяких союзів чи об'єднань із чужими їй духом політичними партіями. Тому ті партії вели й постійно ведуть проти ОУН боротьбу, обвинувачуючи українських націоналістів-революціонерів у тому, що вони творять "блискуче відокремлення". Однак завжди це "відокремлення" виглядало так, що з одного боку була ціла плеяда різних політичних партій із невеличкою кількістю їхніх прихильників, а з другого - стояла ОУН з повною підтримкою українського народу! Народ, навіть в найтрудніших хвиликах, наділяв ОУН своїм довір'ям та йшов за нею, хоч на тому шляху складав великі жертви.

Які ж прикмети відрізняють ідею українського націоналізму, що її здійснює ОУН, від всяких політичних партійних концепцій? Чим відрізняється український націоналіст від такого громадянина, що "любить Україну", але одночасно поборює націоналізм?

Велику революційну силу Організації Українських Націоналістів не дала їй сама її програма, її засади і постанови, схвалені на Конференціях чи Великих Зборах. Ті засади лише формально схоплювали те, що є питомим для душі націоналіста-революціонера. Ту силу давала і дає членові ОУН, націоналістові-революціонерові, велика і незнищенна, нічим не захитана віра в слушність боротьби української нації за ідеї українського націоналізму, а в першому етапі за свободу і державність українського народу. Та віра ніколи не допускає жодних сумнівів і вагань. Вона повністю відкидає всякі "розумування" та "аргументи" ідеологів, або політиків, що протиставляються ідеалам ОУН. Та міцна віра забезпечувала і забезпечує українських націоналістів від сумнівів у правильність й успішність метод та засобів нашої боротьби. Вона теж забезпечує їх від постійних психологічних наступів ворога або політично-партійних ненависників визвольно-революційної боротьби.

Українські націоналісти, висунувши ідею національної революції та безкомпромісової боротьби з окупантом наших земель, завжди були, і постійно мусять бути, тій ідеї беззастережно віддані та протиставити її всім іншим чужим політичним ідеям чи доктринам. Вони знали і знають, були і є глибоко переконані, що вибраний шлях національної революції, збройної боротьби з ворогами України, яким йде ОУН, є єдиноправильним шляхом та що жоден інший шлях не може бути добрим, бо ним ніхто не запровадить український народ до його мети. Білас, Данилишин та інші незламні націоналісти-революціонери,

вання, вчинила рівенську провокацію і т. п. Одним словом - завдяки Штулеві й Бульбі та їх політичній опортуністичній наївності Українській Повстанській Армії накинено ще один додатковий ворожий фронт.

Не раз чуємо завваження, що старі вмирають, а молоді - зовсім інші. Чи дійсно так?! Ось, як приклад, Маркусь, Голубничий, Зінкевич! Як бачимо, питання віку тут не суттєве, суттєві ідеї і характер, віра у власну націю, у її силу і її ідеї! В протилежність до цієї завваги треба сказати, що старий Мельник чи Бойдунник були /при усіх своїх мінусах/ кращими, ніж Штуль, Зінкевич, Зеленко чи Гайвас...

Цілковите перебрання УНРади не можливе, бо завжди лишиться група, яка буде уважати себе за єдино законну перемницю традицій С. Петлюри. Зрештою, продовжування добрих традицій Петлюри не означає, що маємо їх перебрати від Довгалів і ко. Державно-творчі традиції Симона Петлюри, за виїмком Варшавського договору, позначаються у боротьбі за українську державність. Іде не про Українську Народну Республіку, а про традиції державности, тому ми не за УНР, а за Українську суверенну й соборну державу! Суттю справи є незалежність і соборність, а не УНР. Ми більші петлюрівці, ніж уєнрівці, бо далі проливаємо кров за ідеї Петлюри! І це треба роз'яснити всім. Також не треба думати, що коли будемо в УНРаді, то "творча тінь спаде на нас". Суть у боротьбі за суверенітет нації, а не за форму її держави. Парламент кожної держави має свій мандат через вибори. А УНРада? Штучний "легітимний" твір із самовільних "спадкоємців". Жодне договорення не має вартости, якщо нема провірної сили - виборів чи відклику до виборців. Без виборів, всякі "паритети" чи механічні договорювання є звичайним нонсенсом.

Суть єдності не в одному, побудованому на дряхливих основах центрі та перемішанні революціонерів з опортуністами, а тільки у великій революційній і перспективній нашій дії, зумовленій сьогоднішніми і майбутніми потребами української нації.

України не врятує один центр! Не зважаючи на те, що москалі й поляки мають по кілька центрів, їх визнають, як державні чи імперіяльні нації. Сила України - в нашій багатогранній і революційній дії, зокрема пов'язаній з Краєм, у зовнішньо-політичних акціях, у розгортанні фронту проти ворога на чужині та у мобілізації молоді...

Безспірним є факт, що штурмування нашою молоддю під нашими гаслами большевицьких амбасад принесе більше користи визвольній справі України, ніж безконечні дискусії з опортуністами в спільному з ними центрі! Організування світових протиросійських сил і їх зударі з ідеями нашого ворога значно більше актуалізують нашу визвольну справу, ніж якісь заяви спільного центру.

Внутрішньою політикою революційної організації повинна бути мобілізація мас до боротьби проти ворога, в тому і за кордоном. До речі, де Голь мав Визвольний комітет, в якому були всі ті, що хотіли боротися проти гітлерівської Німеччини. Визвольний комітет може бути потрібний, але не "єдність" з усіма, бо такої єдності ніде не було і нема. Ленін переміг не шляхом механічного об'єднання усіх антицарських елементів, а тільки означеними силами.

В теперішніх обставинах об'єднувати діаметрально протилежні елементи в одному центрі просто шкідливо, бо як можна об'єднати радянофілів із безкомпромісовими борцями!? Зрештою, навіть партії вже перестали бути партнерами, бо ідеологічний і політичний розподіл іде через партії на різні течії, які існують всередині самих партій /напр., УРДП/. За таких умов не можна зберегти навіть внутрішньо-партійного компромісу, а компроміс і об'єднання усіх партій в одному центрі стає шкідливим самообманом. Врешті, нема єдності і між т. зв. націоналістичними групами, бо в деяких з націоналізму залишилася тільки назва... А коли так, то за сучасних умов доцільна сепарація від опортуністичних партійних босів, бо насправді нема суцільних партійних угруповань.

З нашого боку треба підтримувати тільки тих людей, які в даній партії заступають ідеї, подібні до наших. Не можна гальва-

нізувати партійних лідерів чи переговорювати з ними, натомість, своїм сепаратним становищем треба дати здоровим низам аргументи для іншої дії від дії їх опортуністичних лідерів...

Коли, напр., читаємо мельниківські студентські журнали /вже не згадуємо про тих збаламучених лівого напрямку студентів, які опановані двійкарями/, бачимо, як під командою Зінкевича, Ільницького /юньйора/, Маркуся процвітає радянофільство. Яку ж користь може дати українській справі "об'єднання" з такими людьми в одному кітлі?

Тільки виразне відмежування і ясне ставлення політики визволення нації з нашого боку здемобілізує наших політичних противників і дасть опозиційним силам у даних політичних угрупованнях зброю в руки, щоб воювати проти своїх опортуністичних лідерів. Натомість гальванізування лідерів партій замикає уста творчій самостійницькій опозиції її низів.

Ми не завжди діємо рішуче, ставимо ясно справи, часто навіть нашу ініціативу добровільно передаємо іншим. Так, напр., певною мірою є і з церковними справами. Ідея Патріархату – цілковито наша ідея, висунена майже чверть століття тому, але її часто капіталізували не ми, а опортуністи-двійкарі. Ідея Патріархату є антиподом до капітулянтської політики двійкарів супроти УРСР, до їх радянофільства, культобміну й т. п. Вона стверджує суверенітет України й на церковному відтинку супроти Москви та всяких інших чужих центрів. Двійкарі включились до цієї акції тільки тому, щоб реабілітувати себе за своє капітулянтство і культобман. І саме тому мусимо бути дуже обережними, коли йдеться про деякі акції на церковно-політичному відтинку, в яких вони теж беруть участь. Інколи наші люди йдуть задалеко у тому відношенні, навіть творять спільні комітети з двійкарями-радянофілами і роблять їм пресову й радіову рекламу.

Суть справи не в одному центрі, а в тому, щоб усі українські угруповання твердо обстоювали українську державну незалежність і не ставали знаряддям різних розвідок і чужих сил. Один центр не є ліком на всі наші недуги. В центрі із самостійницько-соборницькою плятформою силою не вдержимо нікого, на опортуністів можна впливати тільки силою тиску мас! Чужинці не такі наївні, щоб не знали, котрого опортуніста можна "купити" з "єдиного центру". Ми не сміємо постійно пристосовувати політики революціонерів до політики опортуністів, які під кожним тиском здають позиції, бо таким чином ми викликали б дезорієнтацію серед народних мас.

Траплялися випадки, тут і там, що в акції за Патріархат нашим людям доводилось співпрацювати з двійкарями /Маркусем, Лабунькою, Проциком/, тоді речниками акції були не ми, а вони. Були і передруки статей двійкарів на аналогічні теми в нашій пресі. А в той самий час двійкарі зручно намагаються реабілітувати себе перед громадою за своє капітулянтство і радянофільство. Крайові документи показали двійкарям, що вони задалеко пішли Москві на руку, отже мусіли "завернути", очевидно, не змінивши своєї радянофільської настанови. Відома також роль двійкарів і в УНРаді, де вони намагалися просунути своє радянофільство.

Думки про перебудову УНРади – нереальні. Наголошування, що треба перебрати "позитиви" УНРади і з них скористати – цілком абсурдне й недоречне, як вияв комплексу меншевартості, чого мусимо визбутися! Ідея Української Народної Республіки, пов'язана з особою Симона Петлюри, не означає, що УНРада має право монополізувати ідеї Симона Петлюри, державні акти 1918-19 років та героїчну боротьбу українських армій у 1918-20 роках. Ідеї протиросійської боротьби С. Петлюри значно гідніше репрезентували УПА і ОУН, ніж коляборанти з поляками чи німцями з-під стягу УНР. Своїми недоцільними потягненнями, ми знецінили б нашу вартість, нашу дію, наші ідеї та наш революційний потенціал!

Не реальний і наш вхід до ВО УНРади, а тим більше до УНРади, в ролі опозиції, бо вже маємо прикрий досвід з минулого. Наші шляхетні інтенції виявилися безуспішні. Чи ж варто повторяти гіркий досвід з минулих літ?

Ядром концепції нашої внутрішньої політики є мобілізація

українських мас до масових акцій проти ворога. Тиск народних мас на партійних лідерів скорегує і їхню політику, очевидно там, де можливо.

І ще одна заввага: ми привикли до терміну Народна Республіка, забувши, що повинна бути - Національна Республіка, абстрагуючи від того, що суть не в республіці, а в державі! Адже є італійська, французька та інші республіки і ніхто не додає терміну "народна", щоб уподібнитись, напр., до сучасної Польщі. Очевидно, добрих традицій ми не знецінюємо, але вважаємо доцільнішою і правильнішою назву Українська держава ніж Народна республіка. В державницьких традиціях мусимо нав'язувати до держави різних етапів нашої історії, а не тільки до "республік"! До наших державницьких традицій належать могутня Княжа держава, Козаччина, Гетьманщина, Січ, доба Мазепи і т. д.

Врешті треба ясно сказати, що грандіозної боротьби Києва проти Москви не підіймуть капітулянти з УНРади, а тільки люди великої віри, які живуть майбутнім і бачать Україну не як додаток, у ролі сателітної країни... Наш Актив повинен мати це на увазі, щоб не обманювати себе надією, що наш рятунок у "єдиному центрі". Порятунком у нас самих, коли в нас буде сильна віра в місію Києва!

Організація Українських Націоналістів - протиставна сила до КПСС і НТС, а не до якихось українських політичних груп. Її силу і міць треба міряти тим, наскільки вона спроможна підготувати українську націю до боротьби проти московського окупанта, а рівночасно і зорганізувати спільний, співзвучний фронт усіх поневолених та вільних націй проти Росії.

В. Полтавець

=====

"Нашим природним середовищем стало вже змагання, змістом нашого життя - боротьба. Для нас політична діяльність, праця завжди була боротьбою, не тільки змістом, але й форми її завжди були такі. Ми стояли постійно на фронті, чолом проти ворога. Всі інші справи, зокрема внутрішньої політики, в нас завжди були трактовані і розв'язувані у світлі боротьби з ворогом. Хто боровся проти нього, той друг-брат, хто ставав на його сторону - того не було по цьому боці фронту. Так воно є і тепер на Рідних Землях, де наші друзі, основна частина ОУН і УПА, продовжують боротьбу, ще тяжчу і ще важливішу.

В боротьбі у нас виробилася й загартувалася незамінна постава борця-революціонера. За кордоном немає властивого нам середовища безпосередньої боротьби, немає безпосередньої зустрічі з ворогом. Але той ворог є і тут, він діє проти нас. Тільки невидний, укритий. І тут треба з ним боротись. Не тільки боротись, а треба знищити його дію, його щупальця, якими він намагається обплутати й задавити українське самостійницьке життя. Так само безоглядно треба викорінювати всі ті лиха в українському політичному житті, які дають змогу діяти в його нутрі ворогові й які самі без ворога роз'їдають українські сили, відтягають їх від визвольної справи. Закордонною роботою можна дуже багато допомогти визвольній боротьбі і завдавати ворогові удари. Звідси можна йти підмогою боротьбі на рідних землях в різних формах. Звідси треба всім ввійти назад у збройно-політичну боротьбу з ворогом, і до того треба найкраще підготуватися. Це - істотні наші завдання, в яких ніхто нас не заступить, і їм мусимо присвятити найбільше уваги й сил. Для цих завдань зберігаймо й розвиваймо свою засадничу поставу".

/Степан Бандера: "Слово до українських націоналістів-революціонерів за кордоном"/.

=====

Ф. Вільний

ПОВИТУХИ НОВОГО ВЕЛИКОДЕРЖАВ'Я

/Короткі завваги з приводу двох публікацій/

Близько півроку тому, преса західного світу і США стримано заторкує публікації з-під імперського пресу СРСР, які накреслюють програму майбутнього ладу, що має прийти на зміну імперського соціалізму. Вряди-годи про нові течії в імперії згадує і українська преса. Маю на увазі лист-заяву вчених А.Д.Сахарова, Р.Д.Медведева і В.Ф.Турчина до уряду і ЦК імперської партії з 19-го березня 1970 р., і "Програму Демократичного Руху Советського Союзу", укладену, як написано в програмі, "демократами Росії, України і Прибалтики". Ознайомившись з програмою, мимохідь виникла думка: Чому то "демократи" України і Прибалтики, де найжорстокіше відчувається тиск імперіальних обручів московського великодержав'я, взялися укладати з москалями нову програму майбутнього ладу на просторах імперії?

Часово обидві публікації співпали із виявленням економічної кризи і політичного розладування, про які говорилося на січевому пленумі ЦК КПСС. Доповіді Л. Брежнєва на цьому пленумі преса імперії не опублікувала, не оприлюднила і звернення ЦК і уряду до партійних керівників. Про алярмуюче звернення світ і трударі імперського соціалізму довідалися з ухвал і зобов'язань трудових колективів, що взялися на заклик "непомільного керівництва", як запевняла преса, з ентузіазмом рятувати неполадки в промисловості і економіці країни в останньому році цієї п'ятирічки - брежнєвсько-косигінської. Тоді ж, десь у лютому ц.р., в столицях імперії кружляв лист академіка А.Сахарова до Л.Брежнєва.

Вітаючи звернення ЦК, напівопальний академік в своєму листі закликав генерального секретаря партії ділом рятувати економіку країни від неминучої катастрофи шляхом реформ, через демократизацію цілої системи імперії. Академік П. Капиця /земляк малоросійської породи/ на відвідинах у США, де його холодно приймали, ніби принагідно заявив, що він і інші вчені погоджуються з думками А.Сахарова. Випадково чи з розмислом, обізнаний з лябораторією великопростірної політики "Нью-Йорк Таймс" не проминув відвідин Капиці і вмістив його фото на першій сторінці в українській сорочці, виробу полтавського ширпотребу.

Трохи згодом А. Сахаров, либонь, відмовився від своєї заяви-листа, а в березні появився лист-заява трьох /А.Сахаров, В.Турчин і Р. Медведєв/ до ЦК КПСС і уряду, датована 19-им березнем ц. р. І тоді ж, на початку року, дісталася на Захід і "Програма Демократичного Руху". Хоч співпадіння в часі цих двох публікацій /видання самвидаву/ може бути випадком, але при аналізі їх цього не можна ігнорувати і не брати до уваги. Чи мають щось спільного названі публікації? Мають, і дуже багато.

Трьох вчених в листі-заяві витримано і переконливо доводять керівникам імперії, що так, як є нині, далі правити не можна. Нинішня політика партії і її уряду веде країну до "самогубства". Воно /самогубство/ посилюється загостренням національних проблем, бо в національних республіках рух за демократію набуває націоналістичного характеру, - /підкреслення моє/. Твердження переважно. Правда, академіки, як патріоти імперії, пройняті духом московського великодержав'я, рятуючи Росію від "самогубства", окреслили існуючі національні напруги умовним способом /"набуває"/. Замість властивого для існуючого там стану - набуло.

Свою конверсаційну програму перебудови країни - вчені оформили в 14-ох пунктах. В них вони радять урядові, не міняючи засад імперського великодержав'я, поволі проводити реформу імперської системи соціалізму під контролею партійного й адміністративного технічного апарату. Реформа згори має, на їхню думку, рятувати країну від катастрофи. Завдяки їй /реформі/ імперія позбудеться економічного відставання, розбуджена демократизацією країна зможе, розвиваючись, конкурувати з капіталістичним світом. А відносно небезпеки від Китаю автори радили "збільшити або бодай зберегти існуючий техно-економічний розрив між СРСР і Китаєм, збільшуючи коло

своїх /імперії/ друзів у вільному світі". "Китайцям, радили автори, запропонувати альтернативу співпраці і допомоги". Наведена цитата цікава тим, що колективне керівництво в своїй зовнішній політиці після липневого пленуму ЦК, який чомусь /несподівано/ ухвалив перенести 24-ий З'їзд партії майже на рік, як виглядає нині, не зігнорувало тих порад, а широко застосовує їх. Шукає миру через договори. Подібно було і за Сталіна, який через "нерозривну" дружбу з гітлерівською Німеччиною мав поділити світ між фашизмом і соціалізмом.

Національну проблему автори листа-заяви розв'язали просто, згідно з політикою Кремля, за формулою "Ташать і не пушать". В § 14 листа автори його радять: "Відновити всі права націй, примусово переселених за Сталіна. Відновити національні автономії переселених народів". Отже, курс великодержавної імперської політики. Недомученим народам - відновити автономії, а тих, у яких боротьба має націоналістичний характер і ведеться за державну незалежність після розвалу імперії, приспати і заколисати демократичними реформами під керівництвом колективного уряду імперії.

Хоч історичні аналогії річ умовна, проте вони приходять мимоволі, читаючи рятунок листа трьох авторів. Нинішній стан в імперії багато в чому є аналогічним до часів царської Росії напередодні революції. Патріоти Росії пробують рятувати большевицьку імперію від неминучого розвалу під тиском націоналістичних сил поневолених націй, що тиснуть на "інтернаціональні" обручі імперського великодержав'я щораз сильніше. Дещо подібне пробували робити і кадети в Державній Думі. Але прийшли революція російська і національні революції поневолених Росією націй.

х

"Програма Демократичного Руху Радянського Союзу", що нібито укладена "демократами Росії, України і Прибалтики", в своїй суті теж ставить завдання уникнути неминучої катастрофи. Автори її, байдуже чи виробляли самі, чи під впливом, а то й порадою великопростірних політиків Заходу і США зокрема, шукають шляхів, щоб зберегти імперський комплекс цілим і неподільним, змінивши вивіску ССРСР на "Союз Демократичних Республік". Коротше: є ССРСР, а має стати СДР. В програмі говориться, що нинішній союз республік перетворився в тоталітарну диктатуру однієї партії, яка продовжує імперіялістичну політику царської Росії, прикриваючись гаслами світової революції і інтернаціоналізму. Після такого твердження, логічно, програма мала б вказати на історичні підвалини, на яких оформився московський большевизм, вказати на духовий клімат, що породив його і допоміг відновити імперську потвору з вивіскою ССРСР, вказати, як російська демократія усердно помагала большевикам збирати вогнем і мечем розвалену в національних революціях імперію.

Програма це обходить, що більше, вона поминає зтяжну і тяжку боротьбу націй проти московського большевизму. Свідомо, чи несвідомо, в програмі повторено досить поширену байку серед т. зв. ліберальних істориків і соціологів США, що буцімто причиною нинішнього стану народів /в тексті часто народу/ була їхня політична незрілість і низький рівень культури. Тому то говориться в програмі: коли "над Європою виникла мара /призрак/ революційного комунізму під її /мари/ прапорами об'єднались обездолені, експлуатовані всіх країн". Але большевизму не сприйняли в Європі, а "народи Росії, говориться в програмі, повні ентузіазму і релігійного фанатизму одушевлено взялися будувати нове гармонійне суспільство".

Аналіза причин виникнення большевицької імперії в програмі дуже далека від історичної правди. Подібно можна почути від політиків, що міцно тримаються концепції великопростірного укладу світу, намагаючись замінити вивіску ССРСР на демократичнішу, гуманнішу, але без будь-яких потрясень, щоб, борони Боже, не розвалити імперського комплексу з його сучасною вивіскою. В програмі ідея збереження того комплексу проведена на всіх 38-ох сторінках. Критикуючи і заперечуючи нинішній стан в імперії, пригадуючи останні жертви терору, автори програми "демократичного руху" не згадали серед тих жертв ні українців, ні прибалтійців, - всі жертви з Москви. Немає й натяку на програмове заложення КПСС про лік-

відацію націй через перетворення їх на "советський народ", як за добольшевицьких часів марили про "российский" народ. Історіософічні засади "програми" багато в чому нагадують старі байки московського великодержав'я, які за наших часів в США повторював науковець і політик Кеннан, а в політичну практику переводила великопростірна, співіснувальна політика Стейт Департаменту.

Говорячи про зміну вивіски над країною імперського соціалізму, автори програми дуже бояться потрясень у нинішній імперії, де, як говориться в "програмі", витворився "східний соціалізм". "Революція, - говориться на стор. 9-ій програми, - процес переважно руйнуючий". Ствердивши це, програма намагається довести, що й нині "несвідомий нарід" імперії не має ні "будівельного матеріялу", ні "будівничих", щоб в революції збудувати "сучасне суспільство", очевидно, модерне і поступове. А далі говориться, що "насильство, вжите як політичний засіб навіть для здійснення найкращих завдань, завжди згубне своїми наслідками".

Логічний висновок з такої філософії "непротивлення лихові" такий, що програма відкидає і заперечує національній революції поневолених московським більшевизмом націй. Остерігає нації не ставати на революційних шлях здобуття державної незалежності. Стара імперська пісенька, яку співала російська демократія в Петрограді українській делегації літом 1917 року, коли представники Центральної Ради просили автономії для України. Ту пісеньку нині записано на непередрішніх нотах деяких американських політиків. Ніби розуміючи прагнення націй, силою включених в імперський комплекс СРСР, об'єднаних навколо московського ядра, як сказано в програмі, націям радиться мирно домагатись національних прав. Але пам'ятати, що "шлях до визволення лежить через демократизацію всього радянського суспільства, а свобода національна прийде тільки через свободу громадянську" - наче перефразовано думки "великої душі прахвосла" Леніна, який в часи Української Національної Революції остерігав малоросійську політику тодішню, триматись разом з російськими пролетарями, бо тільки так Україна може бути вільною. Інакше, ні!

І цілком послідовно, в пляні "демократичного" великодержав'я, програма пропонує створити СДР "через загально-національне голосування /референдум/ під наглядом комісії ОН", які не чують зойків і не бачать вандалських злодіянь в імперії над поневоленими націями. Не чують, бо заглушені великопростірною політикою більшевицького сатанізму і тих, що пактують з ним.

х

Висновок? Його давно дав нам Т. Шевченко у своїй геніяльній візії: "Теплий кожух та не для нас, українців, його шито в програмі". Демократичне багатослів'є її, хоч багато в чому і правдиво критикує тамтешній стан, у головному заложенні програми "підбите брехнею". А щоб утопити в демократичному "многослов'ї" нинішню боротьбу націй за "Свободу народам, Свободу людині", ідею висунуту ОУН на початку 2-ої світової війни, програма проголошує в нинішньому світі змаг трьох ідеологічних сил: "демократична ідеологія", "соціалістична ідеологія" і "комуністична ідеологія". Націоналізму, як найдинамічнішої сили, яка тисне на імперські обручі щораз більше, щоб розвалити імперію і на її просторах утвердити справедливий уклад національних суверенних держав, "демократи Росії, України і Прибалтики" не запримітили.

Хто вони, не важне. Істотне, що та програма складена за глаголами великопростірної політики "непередрішенства". То програма малоросійства, виплеканого великодержавною політикою царською і більшевицькою. А малоросійство в політиці нації, що бореться за самостійну державу, було, є і буде не меншим ворогом, як московське великодержав'я більшевицьке чи "демократичне".

=====

РОЛЯ НАЦІОНАЛІСТИЧНОЇ ПРЕСИ

/Кілька думок і стверджень/

Націоналістична преса служить виключно інтересам української нації, найвищою метою якої є здобути Українську Суверенну Соборну Державу, закріпити, розбудувати і забезпечити її, створити передумови для всебічного розвитку всіх творчих фізичних і духових сил української нації.

Завданням націоналістичної преси є мобілізувати усі сили й засоби українського народу до визвольної боротьби, зокрема тієї його частини, що проживає поза межами російської імперії, пропагувати ідеї революційного націоналізму, ознайомлювати всі прошарки українського суспільства з програмою й ідеями ОУН, вести постійну боротьбу з московським імперіялізмом, організувати протиакцію і демаскувати всі ворожі заміри.

У проєкції загальних головних завдань, наша преса концентрує свою увагу на таких ділянках:

а/ Інформування про сучасний стан в Україні та її визвольну боротьбу, досліджування всіх ділянок життя і процесів в краю і на еміграції, які сприяють визвольній боротьбі або гальмують її; ідейно-політичне унапрямування визвольної боротьби і політики.

б/ Інформування про визвольну боротьбу в поневолених Росією й комунізмом країнах та поширювання ідей і концепції АБН.

в/ Мобілізація всіх засобів і сил української еміграції для допомоги визвольній боротьбі України.

г/ Здобування між народами вільного світу, в державних і політичних колах симпатій та політичної допомоги визвольній боротьбі українського народу.

г/ Об'єднання в АБН патріотичних сил політичної еміграції поневолених в ССРСР і в його сателітах народів для спільної боротьби з московсько-більшевицькими окупантами.

В центрі нашої уваги ставимо визвольну політику, завданням якої є ширити боротьбу за державне визволення України на міжнародну арену, зокрема зв'язати нею народи Західної Європи, Північної Америки, Азії та інших континентів. Відстоюємо безкомпромісово етнографічний принцип, загальноукраїнські інтереси, орієнтацію на власні сили і протиставимося будь-якій ізоляції України. Нашу ідейну й політичну боротьбу ведемо рівночасно проти російського народодобивчого імперіялізму й проти окупантського режиму.

Стверджуємо, що т. зв. ССРСР є незмінною російською тюрмою народів, а сучасна російська імперія під плащиком комунізму веде жорстоку загарбницьку й народодобивчу політику. Російські політичні групи, не зважаючи на програмові різниці між ними, мають загальну спільну мету: збереження неподільної російської імперії. Ні російські "демократи", ні "реформісти", ні комуністи-"леніністи" не висувують програми знищення імперії. Наша преса гостро засуджує також будь-яку ідейно-політичну орієнтацію на комуністичний Китай.

За найактуальніше завдання наша преса ставить мобілізацію усіх прошарків суспільства, зокрема студентство та інтелектуальні сили - до зовнішньої діяльності і акції в рамках АБН та тих організацій, які з нами співпрацюють, як ось, зокрема, Світова Антикомуністична Ліга, Європейська Рада Свободи, Антикомуністична Ліга Азійських народів та інші аналогічні організації в окремих країнах вільного світу.

Наша преса веде постійно ідейно-світоглядний бій проти ворожих ідеологій, виступає проти розкладових течій, веде максимальну мобілізацію сил правди, волі, справедливості й шляхетності. ОУН стоїть на християнських засадах, борює воючий атеїзм, діалектичний матеріалізм і марксизм. Борює і націонал-комуністичні рухи та ті течії, які погоджуються на коєкзистенцію із ворожими ідеями, шкідливими для української визвольної справи. Визвольний націоналізм гостро борює імперіялізм, шовінізм і тоталітаризм будь-якого кольору. Ми засуджуємо кожен деспотизм, тиранію, "дикта-

туру пролетаріату" і т. п. Наша преса обстоє концепцію світу, побудованого на принципі: "Свобода народам - свобода людині!", себто - побудови міжнародного ладу на національному принципі та пошані прав нації і вільної людини. Обстоє також революційну концепцію визволення поневолених Москвою народів.

Проповідуємо кличі: Бог і Україна! Київ проти Москви! За спільний хрестоносний похід волелюбних народів і людей цілого світу проти комуно-російського месіянзму й шовінізму!

Наша преса підтримує ті українські політичні, суспільні й інші установи, які зберігають свою незалежність від сторонніх і, зокрема, ворожих впливів та ведуть діяльність у користь відновлення суверенної, соборної української національної держави революційним шляхом, виступають проти всіх російських та інших імперіалістичних середовищ. Ми відкидаємо, як недоцільні спроби, також намагання створити єдиний український політичний центр на еміграції на базі включення до нього теж таких середовищ, які заперечують або й поборюють українську революційно-визвольну концепцію. Тому вважаємо, що й на форумі СКВУ треба поборювати націонал-комуністичні, советофільські, "еволюційно-визвольні" й "коекзистенційно-культуробмінні" течії, тим більше, що СКВУ є виключно громадським центром і має діяти, як такий, а не як політичний центр.

Наша преса веде й вестиме постійно кампанію проти наближення і приятних взаємин ватиканських чи інших церковних кіл із ССРСР та з російською імперіалістичною "православною церквою". Вважаємо, що українські Церкви мусять бути завершені патріяршим устроєм. Тому боремося за особливо актуальний Патріярхат УКЦеркви, очолений Верховним архієпископом - кардиналом Йосифом.

Наша преса всіма силами сприяє плеканню української культури з її християнськими первнями, з ідеалами вільної людини і державницьких історичних традицій. В культурі поборюємо ідеї тоталітаризму, як і колективізм, клясову ворожнечість і марксизм взагалі. Особливо сприяємо розвиткові українознавчих наук, даємо форум для молодих наукових і мистецьких виявів творчості, обстоємо свободу слова, думки, творчості, наукового досліду.

Особливу вагу кладемо на молоде українське покоління, на вирощування молодої провідної верстви, молодих патріотів і борців за відновлення української держави. Наше студентство і молоду інтелігенцію кличемо ставати в лави зовнішньо-політичних, наукових, пресових та суспільних активістів націоналістичного руху.

Врешті, наша преса дбає про духове й моральне озброєння народу в боротьбі з російським імперіалізмом.

Плакаємо правдомовність, чесність, даємо форум для вияву думок і творчості різних поколінь, соціальних верств, професій і заінтересувань.

Наша преса веде систематичну, послідовну боротьбу проти денационалізації, асиміляції української спільноти у вільному світі, зокрема молоді, не зважаючи на те, звідки ці асиміляційні тенденції походять.

Вона мобілізує громаду, а молодь зокрема, до масових протиросійських акцій, даючи широке місце для пропагування і капіталізації протестних акцій.

Капіталізує акції революційної ОУН, усіх формацій Визвольного Фронту, АБН та пов'язаних із ним організацій. На чолі місце завжди ставить українські досягнення, зокрема українського революційного табору і АБН.

Особливу увагу присвячує боротьбі й розвиткові подій в Україні.

Р. Дубовий

«Вихідною точкою для Організації Українських Націоналістів у виборі революційного шляху до національного визволення є питання, чи революційна боротьба необхідна? Дійшовши до чіткої позитивної відповіді-підтвердження, ОУН приймає її за основу для своєї визвольної концепції, для своєї дійової постави. Поскілки визвольно-революційна боротьба є необхідною для життя і розвитку української нації, то нема чого зупинятися над питанням, чи вона є можливою, тільки відразу треба шукати відповідних доріг і способів для її успішного ведення. Така постава відповідає основним законам життя. Кожна життєздатна істота, коли має хоч один шлях для збереження загроженого життя, збирає всі свої сили і спрямовує їх на той шлях.

Московсько-більшевицьке поневолення України не тільки суперечне з прагненнями, життєвими потребами української нації, не тільки спиняє її природний, свободний розвиток, але й загрожує її існуванню. Москва намагається послідовно знищити самобутність українського народу під кожним оглядом та за рахунок української національної субстанції збільшити російський національний організм. Протиставитися цим імперіялістичним цілям та нищівній дії большевизму можна тільки шляхом боротьби, тим більше, що большевизм є найгіршою, найнебезпечнішою формою російського імперіялізму. Його тоталітарні, найбільш безоглядні методи послідовного і всебічного знищування поневолених націй, їхньої духовности, біологічної субстанції та матеріальних основ самостійного існування, не залишають жадних інших можливостей для збереження їхнього самостійного життя і розвитку.

Щоб вирвати українську націю з того положення та скінчити з процесом її постійного поневолювання і знищування, необхідно скинути московське володіння Україною, викоренити большевизм-комунізм в Україні та усунути з українських земель всі чинники російського імперіялізму і всі його підпори. Це можна досягнути тільки шляхом рішучої визвольної боротьби цілого українського народу, шляхом національної революції. Бо кожна дія, кожне намагання в тому напрямі, а навіть ставлення такої мети, визнавання таких ідей вже є актом протибольшевицької боротьби, складовим чинником національної революції».

/Степан Бандера: "Перспективи української національно-визвольної революції"/.

ЗМІСТ

Б. Вільховий: ЗА РЕВОЛЮЦІОНІЗАЦІЮ КАДРІВ.....	К.О. 30.	стор.	1
С. Осінський: УКРАЇНА І ВІЛЬНИЙ СВІТ		"	5
Богун: МОСКОВСЬКИЙ НАСТУП НА ІДЕОЛОГІЧНІ ОСНОВИ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ		"	13
Тарас: ПРО ІНФОРМАЦІЮ ТА ІДЕЙНЕ ОЗБРОЄННЯ		"	15
Борис: У ЧОМУ СИЛА ОУН?		"	19
Полтавець: УНРАДА І МИ		"	23
Ф. Вільний: ПОВИТУХИ НОВОГО ВЕЛИКОДЕРЖАВ'Я		"	27
Р. Дубовий: РОЛЯ НАЦІОНАЛІСТИЧНОЇ ПРЕСИ		"	30

=====